

Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2005 року про перестраховання та Директиви Ради про внесення змін 73/239/ЄЕС, 92/49/ЄЕС, а також Директиви 98/78/ЄС та 2002/83/ЄС

(Текст може бути застосований в ЄЕЗ)

Переклад: Проект TACIS в Україні

Опубліковано: Інтернет-журнал про страхування forINSURER.com

Європейський Парламент та Рада Європейського Союзу, з огляду на договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема статті 47(2) та 55, пропозицію Європейської Комісії, експертну думку Європейського економічного та соціального комітету (1), а також після консультацій з регіональним комітетом та діючи відповідно до процедури, описаної в статті 251 Договору (2), постановили наступне:

(1) Директива Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 року про координацію законів, нормативно-правових актів та адміністративних положень стосовно ведення/провадження діяльності прямого страхування, іншої ніж страхування життя (3), Директива Ради 92/49/ЄЕС від 18 червня 1992 року про координацію законів, нормативно-правових актів та адміністративних положень стосовно діяльності прямого страхування, іншої ніж страхування життя (4) та Директива 2002/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 року про страхування життя (5) заклали положення про ведення/провадження діяльності прямого страхування в співтоваристві.

(2) Ці Директиви визначають правове поле для страхових компаній для здійснення страхової діяльності на внутрішньому ринку, і з огляду на право на заснування підприємства та свободу надання послуг, щоб полегшити виконання зобов'язань між страховими компаніями та головними офісами, які знаходяться в співтоваристві, і з огляду на надання можливості власникам полісів звернутися не тільки до страховиків, розміщених у їхній країні, але й до страховиків, які мають головні офіси в Співтоваристві та розміщені в інших країнах – членах.

(3) Режим, визначений Директивами, застосовується до компаній прямого страхування стосовно всієї сукупної діяльності, здійснюваної ними, такої як діяльність з прямого страхування та перестрахова діяльність шляхом погодження; однак перестрахова діяльність, яку здійснюють спеціалізовані перестрахові компанії, не підпорядковуються ні даному, ні будь-якому іншому режиму, передбаченому законодавством Співтовариства.

(4) Перестраховання – це важлива фінансова діяльність, яка дозволяє прямим страховим компаніям, шляхом уможливлення ширшого розподілу ризиків в світовому масштабі, мати більший обсяг андерайтингу, залучитися до страхового бізнесу, надавати страхове покриття та зменшувати капітальні витрати; також перестраховання має суттєве значення для фінансової стабільності, оскільки є важливим елементом у забезпеченні фінансового здоров'я та стабільності ринків прямого страхування, як і цілої фінансової системи, оскільки залучає найбільших фінансових посередників та інституційних інвесторів.

(5) Директива Ради 64/225/ЄЕС від 25 лютого 1964 року про скасування обмежень на свободу заснування підприємств та свободу надання послуг з перестраховання та ретроцесій (*перестрахованіе*) (6) скасувала всі обмеження на право заснування підприємств та свободу надання послуг залежно від національності чи місця знаходження компанії, яка надає послуги перестраховання. Але Директива не ліквідувала обмеження, викликані розходженням між національними законодавчими положеннями щодо пруденційного регулювання перестраховання. Ситуація призвела до значних відмінностей в рівнях нагляду за перестраховими компаніями в Співтоваристві, які створили бар'єри для провадження перестрахової діяльності, такі як зобов'язання перестрахової компанії закладати активи з метою покриття ними частини технічних резервів прямого страховика, а також дотримання перестраховими компаніями правил нагляду в різних країнах - членах, в яких вони провадять діяльність чи непрямий нагляд за різними аспектами перестрахової діяльності компетентним органом нагляду за прямим страховиком.

(1) ОJ С 120, 20.5.2005, ст. 1.

(2) Експертна думка Європейського Парламенту від 7 червня 2005 р. (до цього не публікувалася в Офіційному журналі) та рішення Ради від 17 жовтня 2005 р.

(3) ОJ L 228, 16.8.1973, ст. 3. Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОJ L 79, 24.3.2005, ст. 9).

(4) ОJ L 228, 11.8.1992, ст. 1. Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

(5) ОJ L 345, 19.12.2002, ст. 1. Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

(6) ОJ 56, 4.4.1964, ст. 878.

(6) План дій щодо фінансових послуг визначив перестраховання сектором, який потребує заходів на рівні Співтовариства, щоб завершити формування внутрішнього ринку фінансових послуг. Більше того, основні фінансові організації, такі як Міжнародний валютний фонд та Міжнародна асоціація страхового нагляду (IAIS) визначили, що існує нестача гармонізованих правил нагляду за перестрахованням на рівні Співтовариства, яка являє собою значну прогалину в регулюванні ринку фінансових послуг, яку необхідну заповнити.

(7) Метою цієї Директиви є заснування пруденційної регуляторної структури для здійснення перестраховання в Співтоваристві. Вона становить основну частину законодавства Співтовариства в сфері страхування, і спрямована на заснування Внутрішнього Ринку в страховому секторі.

(8) Ця Директива послідовна тому значному обсягу міжнародної роботи, яка ведеться над пруденційними правилами перестраховання, особливо Міжнародною асоціацією страхового нагляду.

(9) Ця Директива наслідує законодавчий підхід Співтовариства, прийняте щодо прямого страхування, спрямована на його гармонізацію, яка є суттєвою, необхідною та достатньою для забезпечення взаємного визнання систем санкціонування/авторизації діяльності та пруденційного контролю, тим самим уможливаючи гарантування єдиної системи санкціонування, дійсної на всій території Співтовариства та застосування принципу нагляду внутрішньої держави – члена Співтовариства.

(10) В результаті, ведення перестрахової діяльності стає об'єктом прийняття єдиної офіційної системи санкціонування/авторизації, яка надається компетентним органом країни - члена, в якій перестрахова компанія має головний офіс. Така авторизація дає можливість підприємству провадити діяльність на території Співтовариства, на основі права заснування підприємства та свободи надання послуг. Перестрахова компанія, яка бажає провадити перестрахову діяльність на території країни – члена, в якій розташовується її філія чи надаються послуги, і яка вже було авторизована в країні – члені її походження, не повинна проходити повторну авторизацію. Більше того, перестрахова компанія, яка вже була авторизована в своїй країні – члені Співтовариства, не є суб'єктом додаткового нагляду чи перевірок її фінансового стану, які здійснюються компетентними органами, і яка є перестрахованою вищевказаною перестраховою компанією. Також, країнам – членам не дозволяється вимагати у перестраховика, авторизованого в Співтоваристві закладати свої активи для покриття частини технічних резервів цедента. Умови присвоєння або скасування такої авторизації повинно бути чітко визначено. Компетентні органи не повинні авторизувати або продовжувати авторизацію перестрахової компанії, яка не виконує умови, закладені даною Директивою.

(11) Ця Директива повинна застосовуватися до перестрахових компаній, які проводять виключно перестрахову діяльність і не залучені до прямого страхування; це також стосується так званих «кептивних» перестрахових компаній, які були створені або знаходяться у власності певної фінансової компанії або страхової/перестрахової компанії/групи страхових/перестрахових компаній, яких стосується Директива 98/78/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 27 жовтня 1998 року про додатковий нагляд за страховими компаніями, які знаходяться в складі страхової групи (1) чи за одним чи декількома не-фінансовими підприємствами, метою яких є надання перестрахового покриття виключно щодо ризиків компаній, яким вони належать. Коли у Директиві йдеться про перестрахові компанії, маються на увазі також кептивні перестраховики, окрім випадків, де існують специфічні положення стосовно кептивних перестрахових компаній. Кептивні перестрахові компанії не покривають ризики, які походять від зовнішнього прямого страховика чи перестраховика, який належить до групи страхових або перестрахових компаній. Страхова чи перестрахова компанія, яка належить до фінансового конгломерату, не може володіти кептивною компанією.

(12) Ця Директива не стосується страхових компаній, які є суб'єктами дії Директив 73/239/ЄЕС чи 2002/83/ЄС; однак, з метою забезпечення фінансової стабільності страхових компаній, які також здійснюють перестраховання, і з огляду на специфічні риси такої діяльності, що враховано вимогами до капіталу таких компаній, положення, які стосуються межі платоспроможності перестрахової компанії і які вміщуються в даній Директиві, повинні застосовуватися до перестрахової діяльності страхових компаній, якщо обсяг їхньої перестрахової діяльності представляє значну частину їхньої загальної діяльності.

(13) Ця Директива не повинна стосуватися забезпечення страхового покриття, яке надається чи повністю гарантується країною-членом з причини суттєвого громадського інтересу, яка виступає в якості перестраховика останньої інстанції, особливо, де це стосується специфічної ситуації на ринку, якщо неможливо здобути адекватне комерційне покриття; таким чином брак адекватного покриття повинен, головним чином, означати занепад ринку, що характеризується очевидною нестачею достатнього різноманіття пропозицій про страхування, хоча завищені премії не мають по суті означати неадекватність комерційного покриття. Стаття 1(2)(d) цієї Директиви стосується домовленостей між страховими компаніями, до яких застосовуються Директиви 73/239/ЄЕС чи 2002/83/ЄС і які мають на меті об'єднання фінансових вимог/претензій у пул, що забезпечить покриття на випадок великих ризиків, наприклад тероризму.

(1) OJ L 330, 5.12.1998, ст. 1. Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

(14) Перестрахова компанія повинні обмежити цілі своєї перестрахової та супутньої діяльності. Ця вимога може дозволити перестраховій компанії здійснювати, наприклад, таку діяльність, як надання статистичних або актуарних послуг, аналіз ризику та дослідження на замовлення клієнтів. Це може також включати функції холдингової компанії стосовно фінансового сектору в межах статті 2, пункту 8 Директиви 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2002 року про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами в фінансовому конгломераті (1). У будь-якому випадку, ця вимога не дозволяє здійснення сторонніх банківських та фінансових послуг.

(15) Ця Директива повинна чітко визначити повноваження та засоби нагляду, якими наділені компетентні органи. Компетентні органи нагляду за перестраховими компаніями країни походження повинні відповідати за моніторинг фінансового стану перестрахової компанії, включаючи становище по платоспроможності, формування адекватних технічних та вирівнюючих резервів та забезпечення таких резервів якісними активами.

(16) Компетентні органи країн – членів повинні мати у своєму розпорядженні такі засоби нагляду або контролю, які необхідні для забезпечення належного провадження діяльності перестраховими компаніями на всій території Співтовариства, і чи здійснюється така діяльність в умовах свободи права на заснування підприємства чи надання послуг. Особливо, вони повинні бути здатні впроваджувати відповідні засоби захисту чи накладати штрафи з метою перешкоджання порушенням при здійсненні нагляду за перестраховою діяльністю.

(17) Положення, які визначають процес передачі портфелю, повинні йти в лінію з єдиною авторизацією, що визначено цією Директивою. Вони повинні застосовуватися до різних видів передачі портфелю між перестраховими компаніями, такі як передача портфелю в результаті злиття між перестраховими компаніями чи іншими інструментів акціонерного права чи передача портфелю невідшкодованих збитків в надлишку до іншого перестраховика. Більше того, положення стосовно передачі портфелю повинні включати положення, які головним чином стосуються передачі іншій перестраховій компанії портфелю договорів, заключених в умовах права на заснування компанії та свободи надання послуг.

(18) Повинні бути закладені положення про обмін інформацією між компетентними органами та органами, які за своїми функціями допомагають посилити стабільність фінансової системи. Щоб зберегти конфіденційність направленої інформації, доступ до списку адресатів повинен бути суворо обмежений. Це важливо для визначення умов, за якими згадані вище зміни інформації є авторизованими; більше того, де зазначено, що інформація може бути розголошена тільки за погодженням компетентних органів, повинно підпорядковуватися більш суворим умовам. В цьому сенсі, і з огляду на забезпечення належного нагляду за перестраховою діяльністю компетентними органами, ця Директива повинна забезпечити правила для того, щоб країни – члени могли укладати договори про обмін інформацією з третіми країнами, за умови, що розголошена інформація є об'єктом відповідних гарантій про професійну таємницю.

(19) З метою посилення пруденційного нагляду за перестраховою діяльністю, повинно бути визначено, що аудитор зобов'язаний швидко повідомити компетентні органи, коли, як це зазначено в Директиві, він/вона дізнаються в ході роботи про деякі факти, які можуть мати серйозний вплив на фінансову ситуацію чи організацію управління або бухгалтерського обліку перестрахової компанії. Бажано, щоб країни – члени забезпечили, щоб аудитор в будь-яких умовах, коли знаходяться такі факти під час виконання його/її роботи на підприємстві, яке має тісний зв'язок з перестраховою компанією, повідомляв про них. Обов'язок аудитора – повідомити, коли слід, компетентні органи про факти та рішення, стосовно перестрахової компанії, які вони виявили під час виконання своєї роботи в не-перестраховій компанії, не змінює суть їхньої роботи та спосіб виконання завдань на підприємстві.

(20) Повинні бути визначені положення для застосування Директиви щодо існуючих перестрахових компаній, які вже авторизовані чи мають право здійснювати перестрахову діяльність відповідно до положень країн – членів до застосування цієї Директиви.

(1) ОJ L 35, 11.2.2003, ст. 1. Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

(21) Щоб дозволити перестраховим компаніям відповідати за своїми зобов'язаннями, країна походження повинна вимагати у перестрахової компанії заснувати адекватні технічні резерви. Обсяг таких резервів повинен бути визначений відповідно до Директиви Ради 91/674/ЄЕС від 19 грудня 1991 року про річні та консолідовані звіти страхової компанії (1) та, з огляду на діяльність з перестраховання життя, країна походження повинна отримати дозвіл визначити більш специфічні правила згідно з Директивою 2002/83/ЄС.

(22) Перестрахова компанія, яка здійснює перестрахову діяльність щодо кредитного страхування, і обсяг такої діяльності якої значно більший, ніж пропорція її сукупної діяльності, повинна встановити вирівнюючий резерв, який не є частиною маржі платоспроможності; такий резерв потрібно розраховувати відповідно до одного з методів, закладених у Директиві 73/239/ЄЕС, і які визнаються еквівалентними; більше того, ця Директива повинна дозволити країнам – членам вимагати у перестрахових компаній, головні офіси яких розміщені на їх території, встановлювати вирівнюючі резерви для класів ризику, інших ніж кредитне страхування, дотримуючись правил тієї країни – члена, де розміщено офіс. Згідно зі вступом до Міжнародних стандартів фінансової звітності (IFRS 4), ця Директива повинна чітко визначити пруденційний режим стосовно вирівнюючих стандартів, сформованих за умовами цієї Директиви. Однак, нагляд за перестраховою діяльністю потрібно переоцінити відповідно до проекту Платоспроможність II/Solvency II, оскільки ця Директива не визначає, яким має бути майбутній нагляд за перестраховою діяльністю в рамках проекту II.

(23) Перестрахова компанія повинна мати активи для забезпечення технічних та вирівнюючі резервів, які повинні враховувати тип діяльності, яким вона займається, зокрема, природу, обсяг та тривалість очікуваних виплат відшкодування, і, таким чином, забезпечити достатність, ліквідність, безпеку, якість, прибутковість та відповідність інвестиціям; компанія повинна забезпечити диверсифікацію та адекватний розподіл їх, що дасть можливість підприємству адекватно реагувати на зміни економічного середовища, особливо на розвиток фінансових ринків та ринків нерухомості чи крупні катастрофи.

(24) Необхідно, щоб окрім технічних резервів, у перестрахових компаній були додаткові резерви, відомі як маржа платоспроможності, представлена вільними активами, та за погодженням з боку компетентних органів, іншими потенційними/прихованими активами, які діють як буфер проти несприятливих коливань ділової активності. Така вимога – важливий елемент пруденційного нагляду. Поки триває перегляд існуючого режиму маржі платоспроможності, який Комісія виконує в рамках проекту Платоспроможність II/Solvency II, щоб визначити необхідну маржу платоспроможності перестрахових компаній, повинні застосовуватися правила, закладені в існуючому законодавстві в сфері прямого страхування.

(25) В світлі подібностей між перестрахованням життя, яке покриває ризик смертності та перестрахованням не-життя, яке покриває страхові ризики, та тривалість договорів перестраховання життя, необхідна маржа платоспроможності для перестраховання життя повинна бути визначена відповідно до положень цієї Директиви, які діють для розрахунку необхідної маржі платоспроможності для перестраховання не-життя; країні походження повинні дозволити застосовувати правила Директиви 2002/83/ЄС для визначення необхідної маржі платоспроможності стосовно діяльності з перестраховання життя, яка пов'язана з інвестиційними фондами чи договорами участі.

(26) Щоб урахувати специфічну природу деяких типів договорів перестраховання чи ліній бізнесу, повинні бути визначені положення щодо поправок до розрахунку необхідної маржі платоспроможності; ці поправки повинна зробити Комісія після консультацій з Європейським комітетом зі страхування та професійної пенсії, який було засновано рішенням Комісії від 2004/9/ЄС (2) для виконання повноважень, визначених Договором.

(27) Ці заходи повинні бути здійснені шляхом застосування регуляторних процедур, визначених у статті 5 Рішення Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, закладаючи процедури для виконання повноважень, накладених на Комісію (3).

(28) Список пунктів, які можна використати для представлення наявної маржі платоспроможності, визначений цією Директивою, повинен бути включений у Директиви 73/239/ЄЕС та 2002/83/ЄС.

(29) Перестрахові компанії повинні мати гарантійний фонд для забезпечення адекватних ресурсів на момент заснування, щоб в результаті наступної діяльності маржа платоспроможності ні в якому разі не впала нижче мінімально допустимого рівня; однак, беручи до уваги специфічність кептивних перестрахових компаній, повинні бути розроблені положення, які б дозволяли країнам походження компанії встановлювати мінімальний обсяг гарантійного фонду, який вимагається у кептивної перестрахової компанії.

(1) OJ L 374, 31.12.1991, ст. 7. Директива змінена Директивою 2003/51/ЄС Європейського Парламенту та Ради (OJL 178, 17.7.2003, ст. 16).

(2) OJ L 3, 7.1.2004, ст. 34.

(3) OJ L 184, 17.7.1999, ст. 23.

(30) Певні положення цієї Директиви визначають мінімальні стандарти. Країна походження повинна бути здатна визначити суворіші правила для перестрахових компаній, авторизованих компетентним органом цієї країни, особливо з огляду на вимоги до маржі платоспроможності.

(31) Ця Директива повинна застосовуватися і до обмеженого перестраховування; для цього необхідно дати визначення такого різновиду перестраховування; через специфічну природу такого перестраховування, країна походження повинна отримати можливості для закладення специфічних положень, які б регулювали обмежене перестраховування. Ці положення можуть відрізнятися від загального режиму, закладеного в цій Директиві щодо цих питань.

(32) Ця Директива повинна визначити також правила щодо тих специфічних цільових компаній, які приймають ризики від страхових та перестрахових компаній. Специфічна природа таких цільових компаній, які не є страховими або перестраховими компаніями, закликає до встановлення специфічних положень в країнах - членах. Більше того, ця Директива повинна забезпечити, щоб країна походження заклала більш детальні правила для тих умов, за яких невикладена сума від цільової компанії могла б використовуватися як активи для покриття технічних резервів страхової або перестрахової компанії. Ця Директива також повинна забезпечити, щоб сума, яка підлягає поверненню/відшкодуванню від цільової компанії, могла б розглядатися як франшиза за договорами перестраховування або ретроцесії з лімітами, визначеними Директивою, які мають подаватися страховою чи перестраховою компанією в компетентний орган та погоджуватися з таким органом.

(33) Важливо закласти заходи на випадок, коли фінансове становище перестрахової компанії ускладниться настільки, що вона не зможе задовольняти прийняті зобов'язання. В особливих випадках існує також потреба у тому, щоб компетентний орган був наділений правом втручатися над досить ранній стадії, але при здійсненні таких повноважень компетентний орган повинен проінформувати перестрахову компанію про причини, які призвели до таких дій з його боку, відповідно до принципів раціонального адміністрування та дотримання законодавчих норм. Поки існує така ситуація, компетентний орган повинен утриматися від запевнення, що перестрахова компанія має достатню маржу платоспроможності.

(34) Важливо закласти положення про співпрацю між компетентними органами країн – членів з метою здійснення діяльності перестраховою компанією в умовах права на заснування підприємства та свободи надання послуг, що має відповідати положенням, які застосовуються до компанії в країні перебування.

(35) Повинні бути визначені положення про право звернення до суду у разі відмови в авторизації або її позбавлення.

(36) Важливо забезпечити, щоб перестрахові компанії, головні офіси яких знаходяться поза межами Співтовариства і які здійснюють перестрахову діяльність в Співтоваристві не були суб'єктами дії положень, результатом яких є більш сприятливе ставлення, ніж до перестрахових компаній, які мають головний офіс в країні – члені Співтовариства.

(37) Для того, щоб врахувати міжнародні аспекти перестраховування, повинні бути закладені положення, які надають можливість укладати міжнародні договори з третіми країнами, з метою визначення засобів контролю/нагляду за страховими підприємствами, які здійснюють діяльність на території кожної договірної сторони.

(38) Повинні існувати положення про гнучку процедуру, яка б уможливила оцінку пруденційної еквівалентності третіх країн на основі положень Співтовариства, щоб покращити лібералізацію послуг з перестраховування в третіх країнах, що відбулося б через транскордонне надання послуг. Для цього Директива повинна визначити процедуру переговорів з третіми країнами.

(39) Комісія повинна бути наділена повноваженнями приймати та впроваджувати необхідні заходи, за умови, що це не змінює або модифікує основні/базові елементи Директиви. Ці впроваджені заходи повинні надати можливість Співтовариству прийняти до уваги майбутній розвиток перестраховування. Заходи, які необхідно впровадити, повинні бути прийняті відповідно до Постанови від 1999/468/ЄС.

(40) Існуюче правове поле в Співтоваристві для страхування повинно бути адаптовано до нового режиму нагляду за перестраховими компаніями, що визначено даною Директивою, та, щоб забезпечити відповідну нормативну базу для всього страхового сектору. Зокрема, існуючі положення, які дозволяють 'непрямої нагляд' за перестраховою компанією з боку компетентних органів, повинні бути прийняті і для нагляду за прямим страхуванням. Більше того, необхідно відмінити поточні положення, які дають змогу країнам – членам вимагати закладання активів для покриття технічних резервів страхової компанії, неважливо якої форми може набути ця вимога, коли страховик перестраховується перестраховою компанією, авторизованою відповідно до цієї Директиви чи страховою компанією. Нарешті, положення стосовно маржі платоспроможності, яку повинен мати страховик, який здійснює перестрахову діяльність, коли така діяльність становить значну частину його бізнесу, повинні бути об'єктами правил по платоспроможності, які закладені даною Директивою стосовно перестрахових компаній. Директиви 73/239/ЄС, 92/49/ЄС та 2002/83/ЄС повинні бути змінені відповідним чином.

(41) Директиву 98/78/ЄС потрібно змінити таким чином, щоб гарантувати, що перестрахова компанія, яка входить в страхову або перестрахову групу, є об'єктом такого ж додаткового нагляду, як і страхові компанії, які на даний час є частиною страхової групи.

(42) Рада, відповідно до параграфу 34 міжінституційного договору про покращення процесу прийняття законів (1), повинна стимулювати країни – члени розробити в своїх інтересах та в інтересах Співтовариства власні таблиці, ілюстрації для зображення якомога детальнішого зв'язку між цією Директивою та заходами транспонування (перенесення правових норм із акту, що має більшу юридичну силу, в акт, що має меншу юридичну силу) та опублікувати їх.

(43) Оскільки мета цієї Директиви, яка полягає у заснуванні правового поля для ведення/проведення перестрахової діяльності, не може бути повністю досягнута країнами – членами, а навпаки може завдяки відповідним заходам бути досягнута на рівні Співтовариства, Співтовариство може прийняти заходи, які відповідатимуть принципу субсидіаритету (коли рішення приймаються на місцевому рівні або знизу), як це визначено в статті 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, що визначено статтею, ця Директива не виходить за межі необхідних заходів для досягнення цієї мети.

(44) Оскільки ця Директива визначає мінімальні стандарти, країни – члени можуть закладати більш суворі правила при прийнятті цієї Директиви.

(1) ОJ С 321, 31.12.2003, ст. 1.

РОЗДІЛ I

ПРЕДМЕТ ДОГОВОРУ ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Предмет договору

1. Ця Директива закладає правила ведення/провадження індивідуальної/самостійно найнятої перестрахової діяльності, яку провадять перестрахові компанії, які здійснюють лише перестраховування і які засновані в країні – члені або бажають заснувати компанію там.

2. Ця Директива не стосується наступного:

- (a) страхових компаній, до яких застосовується Директива 73/239/ЄЕС чи 2002/83/ЄС;
- (b) діяльності та органів, про які йде мова в статтях 2 та 3 Директиви 73/239/ЄЕС;
- (c) діяльності та органів, про які йде мова в статті 3 Директиви 2002/83/ЄС;
- (d) перестрахової діяльності, яка проводиться або повністю гарантується урядом країни – члена, з причин суттєвого громадського інтересу, який виступає в якості перестраховика останньої інстанції, включаючи умови, коли такої ролі вимагає ситуацією на ринку, в якій неможливо отримати адекватне комерційне покриття.

Стаття 2

Визначення

1. Відповідно до цілей цієї Директиви, повинні використовуватися наступні визначення:

- (a) 'перестраховування' – це діяльність, яка полягає у прийнятті ризиків, переданих на перестраховування, страховою чи перестраховою компанією. За визначенням асоціації андеррайтерів, відомою як Ллойдс (Lloyd's), перестраховування – це діяльність, яка полягає у прийнятті ризиків, переданих у перестраховування будь-яким членом Ллойдс, страховою або перестраховою компанією, іншою, ніж асоціація андеррайтерів, яка відома як Ллойдс;
- (b) 'кептивна перестрахова компанія' – це перестрахова компанія, якою володіє фінансова компанія або інша страхова, чи перестрахова компанія, або група страхових чи перестрахових компаній, до яких застосовується Директива 98/78/ЄС; або не фінансова компанія, метою якої є забезпечення страхового покриття виключно за ризиками компанії або компаній, яким вона належить чи компанії або компаній певної групи, членом якої є каптивна страхова компанія;
- (c) 'перестрахова компанія' - це компанія, яка отримала офіційну авторизацію/дозвіл на здійснення діяльності відповідно до статті 3;
- (d) 'філія' – це агенція чи відділення перестрахової компанії;
- (e) 'заснування компанії' – це відкриття головного офісу або філії/відділення перестрахової компанії, беручи до уваги пункт (d);
- (f) 'країна походження' – це країна – член Співтовариства, в якій розташовано головний офіс перестрахової компанії;
- (g) 'країна – член філії' – це країна – член Співтовариства, в якій розміщено філію перестрахової компанії;
- (h) 'країна перебування' - це країн – член Співтовариства, в якій перестрахова компанія має філію або надає послуги;
- (i) 'контроль' – це відносини між материнською та дочірньою компанією, як це визначено в статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС (1), чи подібні відносини між будь-якою фізичною чи юридичною особою та підприємством;
- (j) 'кваліфікована доля володіння' – це пряме або опосередковане володіння часткою в компанії, яка становить 10 % чи більше від капіталу чи права голосу чи яка дозволяє мати значний вплив на керівництво компанії, яка є частиною холдингу;
- (k) 'материнська компанія' – це компанія, яка визначена у статтях 1 та 2 Директиви 83/349/ЄЕС;
- (l) 'дочірня компанія' – це компанія, яка визначена у статтях 1 та 2 Директиви 83/349/ЄЕС;
- (m) 'компетентні органи' – це національний орган, який наділений відповідними повноваженнями законом чи нормативно-правовими актами наглядати за діяльністю страхових компаній;
- (n) 'тісний зв'язок' виникає між двома чи більше фізичними або юридичними особами, пов'язаними наступним чином:
 - (i) участь, яка означатиме володіння, пряме чи засобом контролю, 20 % чи більше права голосу чи капіталу компанії, чи
 - (ii) контроль у всіх випадках, на які є посилання в статтях 1(1) та (2) Директиви 83/349/ЄЕС чи схожі відносини між будь-якою фізичною чи юридичною особою та компанією;
- (o) 'фінансова компанія' – це одне з наступних підприємств:
 - (i) кредитна, фінансова установа чи підприємство, яке надає допоміжні банківські послуги в межах значення, визначеного в статтях 1(5) та (23) Директиви 2000/12/ЄС (2),
 - (ii) страхова, перестрахова компанія чи страховий холдинг, в межах значення, визначеного в статті 1(i) Директиви 98/78/ЄС,
 - (iii) інвестиційна фірма чи фінансова інституція, в межах значення, закладеного в пункті 1 статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС (3),
 - (iv) змішана фінансова холдингова компанія, в межах значення, визначеного статтею 2(15) Директиви 2002/87/ЄС;
- (p) 'цільова компанія' – це будь-яка компанія, яка має статус акціонерного товариства чи інша, ніж існуюча страхова чи перестрахова компанія, яка приймає ризики від страхових чи перестрахових компаній, і цілковито

покриває їх завдяки процедурам випуску облігацій чи іншим механізмам фінансування, де право на відшкодування для постачальників таких облігацій чи інших фінансових інструментів підпорядковуються зобов'язанням по перестраховуванню такої компанії;

(q) 'обмежене перестраховування' – це перестраховування, за яким детальний/чітко визначений потенціал максимального збитку, виражений як максимальний економічний переданий ризик, який надходить і від значного андеррайтингового ризику, і від регулювання часу передачі ризику, перевищує премію за весь термін дії договору на обмежену, проте значну суму, маючи при цьому одну з двох нижченаведених характеристик:

(i) урахування чітко визначеної матеріальної вартості грошей в часі,

(ii) договірні положення з метою утримання балансу економічного досвіду між сторонами через певний проміжок часу, щоб досягти запланованої передачі ризику.

2. З метою, вказаною в параграфі 1(a) цієї статті, забезпечення покриття перестраховою компанією установи, яка займається забезпеченням професійних пенсій, підпадає під Директиву 2003/41/ЄС (4), де закон країни походження установи дозволяє такі положення, повинна бути визначена діяльністю, яка підпадає під дію цієї Директиви.

З метою, вказаною в параграфі 1(d), будь-яка постійна присутність перестрахової компанії на території країни – члена Співтовариства повинна розглядатися як агенція або філія, навіть якщо вона присутня не у формі агенції або філії, але складається, головним чином, з офісу, яким керує персонал компанії чи незалежна особа, яка має постійні повноваження діяти в якості агентства в інтересах підприємства.

З метою, вказаною в параграфі 1(j) цієї статті та відповідно до статей 12 та 19 - 23 та інших рівнів володіння, про які йдеться в статтях 19 - 23, права голосу, про які йдеться в статті 92 Директиви 2001/34/ЄС (5) повинні також враховуватися.

З метою, вказаною в параграфі 1(l), будь-яка філія дочірньої компанії повинна розглядатися як філіал компанії, яка є материнською компанією для даної дочірньої компанії.

Таким чином 1(n):

— будь-яка дочірня компанія, яка належить іншій дочірній компанії повинна вважатися філією/дочірньою компанією материнської компанії, яка стоїть над усіма цими компаніями;

— ситуація, в якій дві чи більше фізичних чи юридичних осіб мають постійний зв'язок з однією і тією ж особою у формі контролю з її боку, повинна розглядатися як тісний зв'язок між цими особами.

3. Оскільки Директива ссилається на євро, то вартість обміну національної валюти з 31 грудня кожного року, повинна бути такою, як в останній день жовтня, коли вартість конвертації євро визначена в усіх валютах Співтовариства.

(1) Директива Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року на основі статті 54(3)(g) Договору про консолідовані рахунки (ОJ L 193, 18.7.1983, ст. 1). Директива змінена Директивою 2003/51/ЄС.

(2) Директива 2000/12/ЄС Європейського парламенту та Ради від 20 березня 2000 року стосовно ведення/провадження діяльності кредитних установ (ОJ L 126, 26.5.2000, ст. 1). Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

(3) Директива 2004/39/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про фінансові інструменти ринку (ОJ L 145, 30.4.2004, ст. 1).

(4) Директива 2003/41/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 3 червня 2003 року про діяльність та нагляд за установами, що забезпечують професійні пенсії (ОJ L 235, 23.9.2003, ст. 10).

(5) Директива 2001/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 травня 2001 року про допуск цінних паперів на фондову біржу та інформацію, що має бути опублікована про такі цінні папери (ОJ L 184, 6.7.2001, ст. 1).

Директива змінена Директивою 2005/1/ЄС.

РОЗДІЛ II

ВЕДЕННЯ/ПРОВАДЖЕННЯ ПЕРЕСТРАХОВОГО БІЗНЕСУ ТА АВТОРИЗАЦІЯ ПЕРЕСТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ

Стаття 3

Принцип авторизації

Ведення перестрахового бізнесу повинно бути об'єктом попередньої офіційної авторизації/отримання дозволу на функціонування. Процедура авторизації відбувається в компетентному органі країни походження і її мають пройти:

- (а) будь-яке підприємство, яке засновує головний офіс на території цієї держави;
- (б) будь-яке перестрахове підприємство, яке, отримавши авторизацію, розширює свій бізнес за рахунок нових видів перестрахової діяльності, ніж ті, які були авторизовані ним до цього.

Стаття 4

Предмет авторизації

1. Авторизація, введена статтею 3, повинна діяти на території всього Співтовариства. Вона дозволяє перестраховій компанії провадити там свою діяльність, в умовах свободи заснування підприємства та надання послуг.

2. Авторизація повинна гарантуватися і для діяльності з перестрахування не - життя, перестрахування життя та всіх видів перестрахової діяльності, на запит заявника. Це потрібно враховувати з огляду на схеми операцій, які підпорядковуються положенням статті 6(б) та 11 та дотримання умов авторизації країною – членом, з якої надходить запит про авторизацію.

Стаття 5

Форми перестрахової компанії

1. Країна походження може вимагати у перестрахової компанії, яка потребує авторизації, прийняти одну з форм визначених в Додатку I.

Перестрахова компанія може також прийняти форму Європейської компанії (SE), як визначено в нормативному акті (ЄС) No 2157/2001 (1).

2. Країни – члени можуть, де необхідно, засновувати підприємства в будь-якій формі, визначеній державним правом, за умови, що такі утворення мають своєю метою здійснення перестрахової діяльності в умовах рівних до тих, в яких працюють підприємства, форма яких відповідає громадянському/приватному праву.

Стаття 6

Умови

Країна походження повинна вимагати у кожного перестраховика, який потребує авторизації, наступне:

- (а) обмежити свої цілі виключно перестраховою та супутньою діяльністю; ця вимога може стосуватися функцій холдингової компанії стосовно діяльності фінансового сектора в рамках статті 2, пункту (8) Директиви 2002/87/ЄС;
- (б) подати на розгляд схему діяльності відповідно до статті 11;
- (с) володіти мінімальним гарантійним фондом, визначеним у статті 40(2);
- (д) мати ефективне керівництво, представлене особами з хорошою репутацією, які мають відповідні професійні якості чи досвід.

Стаття 7

Тісні зв'язки

1. Там, де між перестраховими компаніями та іншими фізичними або юридичними особами існують тісні зв'язки, компетентний орган повинен гарантувати авторизацію, тільки якщо ці зв'язки не перешкоджають ефективному виконанню функцій нагляду.

2. Компетентні органи повинні відмовити у авторизації, якщо закони, нормативно-правові акти та адміністративні положення країни, яка не є членом Співтовариства, також управляють однією чи більше фізичними чи юридичними особами, з якими перестрахова компанія має тісні зв'язки, чи існують труднощі, пов'язані з їхнім виконанням, що перешкоджає ефективному виконанню функцій нагляду.

3. Компетентні органи повинні вимагати у перестрахової компанії надати їм інформацію, яку вони потребують для моніторингу виконання ними умов, про які йдеться в параграфі 1, на постійній основі.

(1) Постанова Ради (ЄС) No 2157/2001 від 8 жовтня 2001 року про статут Європейської компанії (SE) (OJ L 294, 10.11.2001, р. 1). Постанова змінена Постановою (ЄС) No 885/2004 (OJ L 168, 1.5.2004, ст. 1).
Стаття 8

Головний офіс перестрахової компанії

Країни – члени повинні вимагати, щоб головні офіси перестрахових компаній розташовувалися в тій же країні – члені, де зареєстровано їхні офіси.

Стаття 9

Умови договорів та шкала премій

1. Ця Директива не повинна перешкоджати країнам – членам підтримувати в силі чи запроваджувати закони, нормативно – правові акти та адміністративні положення, вимагаючи ухвалення меморандумів чи статей асоціацій та передачі будь-яких інших документів необхідних для належного здійснення нагляду.

2. Однак, країни – члени не можуть приймати положення, які вимагають попереднього схвалення чи систематичного повідомлення загальних та спеціальних умов полісів, шкали премій та форм чи інших друкованих документів, які перестрахова компанія має намір використовувати при веденні справ з цедентами чи ретроцесіями.

Стаття 10

Економічні потреби ринку

Країни – члени не повинні вимагати, щоб будь-яка заява про авторизацію розглядалася в світлі економічних потреб ринку.

Стаття 11

Схема діяльності

1. Схема діяльності, про яку йдеться в статті 6(b) повинна включати опис чи дані про:

- (a) характер ризиків, покриття яких пропонує перестрахова компанія;
- (b) види угод про перестраховування, які пропонує укладати дана перестрахова компанія з цедентами;
- (c) керівні принципи стосовно ретроцесій;
- (d) питання стосовно мінімального гарантійного фонду;
- (e) оцінка витрат на адміністративні послуги та організацію охорони бізнесу та фінансові ресурси, за рахунок яких планується покрити ці витрати.

2. В додачу до вимог, зазначених в параграфі 1, схема діяльності повинна за перші три фінансові роки вмщувати наступну інформацію:

- (a) оцінка управлінських витрат, інших ніж витрати на заснування, зокрема поточні загальні витрати та комісійні;
- (b) оцінка премій чи внесків, та виплат;
- (c) прогнозований баланс;
- (d) оцінка фінансових ресурсів, які планується витратити на покриття прийнятих зобов'язань та маржі платоспроможності.

Стаття 12

Акціонери та члени, що мають кваліфіковану частку володіння

Компетентні органи країни – члена не повинні гарантувати компанії авторизацію на право займатися перестраховою діяльністю до того, як їм було повідомлено про акціонерів та інших членів, прямо чи опосередковано, чи є ті, які володіють кваліфікованою часткою в цьому підприємстві фізичним чи юридичними особами та обсяг таких часток. Компетентні органи повинні відмовити компанії в авторизації якщо, беручи до уваги потребу забезпечити здоровий та пруденційний менеджмент перестрахової компанії, вони не задоволені кваліфікацією акціонерів чи інших учасників.

Стаття 13

Відмова у авторизації

Будь-яке рішення стосовно відмови у авторизації повинно супроводжуватися чітким обґрунтуванням такого рішення та повідомлене відповідному підприємству. Кожна країна – член повинна закласти положення щодо права звертатися до судів, згідно зі статтею 53, в разі відмови в авторизації. Такі положення також повинні бути закладені стосовно випадків, коли компетентні органи не розглядали заяву про авторизацію по проходженні 6 місяців з дати її отримання.

Стаття 14

Попередні консультації з компетентними органами країн – членів Співтовариства

1. Компетентні органи інших країн – членів, які залучені до процесу, повинні отримати консультацію перед наданням авторизації/дозволу перестраховій компанії, яка:

- (a) є філією страхової або перестрахової компанії, авторизованої в іншій країні - члені; чи
- (b) є філією материнської компанії страхової чи перестрахової компанії, авторизованої в іншій країні - члені; чи
- (c) її контролює та ж фізична або юридична особа, яка контролює страхову чи перестрахову компанію, авторизовану в іншій країні - члені.

2. Компетентний орган країни – члена, залучений до процесу, і є відповідальним за нагляд за кредитними установами чи інвестиційними фірмами, повинен отримати консультацію перед наданням авторизації/дозволу перестраховій компанії, яка:

- (a) є філією кредитної установи чи інвестиційної фірми, авторизованої в Співтоваристві; чи
- (b) є філією материнської компанії кредитної установи або інвестиційної компанії, авторизованої в Співтоваристві; чи
- (c) її контролює та ж фізична або юридична особа, яка контролює кредитну установу або інвестиційну фірму, авторизовану в Співтоваристві.

3. Відповідні компетентні органи, про який йдеться в параграфах 1 та 2, повинні, зокрема, консультувати одне одного при оцінці відповідності акціонерів та репутації і досвіду директорів, які здійснюють управління іншою одиницею тієї ж групи. Вони повинні інформувати один одного про будь-які факти, які стосуються відповідності акціонерів, репутації та досвіду директорів, що стосується також інших компетентних органів, залучених до процесу надання авторизації, як і про постійну оцінку відповідності умов діяльності.

РОЗДІЛ III

УМОВИ, ЩО ВИЗНАЧАЮТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ З ПЕРЕСТРАХУВАННЯ

ГЛАВА 1

Принципи та методи фінансового нагляду

Секція 1

Компетентні органи та загальні правила

Стаття 15

Компетентні органи та об'єкт нагляду

1. Фінансовий нагляд за перестраховою компанією та діяльністю, яку вона здійснює через філії або згідно зі свободою надання послуг, повинен бути цілковитою відповідальністю країни походження компанії. Якщо компетентний орган країни розташування компанії має причини вважати, що діяльність перестрахової компанії може вплинути на її фінансову стабільність, він повинен проінформувати компетентні органи країни походження цієї компанії. Останні повинні визначити, чи виконує перестрахова компанія правила, визначені даною Директивою.

2. Фінансовий нагляд, відповідно до параграфу 1, повинен включати перевірку всього обсягу діяльності перестрахової компанії, стану її платоспроможності, формування технічних резервів та активів для їхнього забезпечення, згідно з правилами, визначеними у країні походження компанії, або практикою, прийнятною у країні – члені, що також відповідає правилам, прийнятим на рівні Співтовариства.

3. Країна походження перестрахової компанії не повинна відмовляти у договорі ретроцесії, укладеному перестраховою компанією з іншою перестраховою компанією, яка має ліцензію відповідно до цієї Директиви, чи страховою компанією, яка має ліцензію відповідно до Директив 73/239/ЄЕС чи 2002/83/ЄС на умовах, що безпосередньо стосуються фінансової стабільності такої перестрахової чи страхової компанії.

4. Компетентні органи країни походження компанії повинні вимагати, щоб кожна страхова компанія мала здорове керівництво та процедури бухгалтерського обліку, як і адекватний механізм внутрішнього контролю.

Стаття 16

Нагляд за філіями, розміщеними в іншій країні – члені

Країна – член філії повинна забезпечити, щоб там, де перестрахова компанія, яка має ліцензію, видану в іншій країні – члені Співтовариства, здійснює діяльність через філію, компетентні органи країни походження філії могли, після того, як вони проінформували компетентні органи країни – члена філії, самостійно або через посередників здійснювати перевірку на місцях необхідної інформації для забезпечення фінансового нагляду за підприємством. Органи країни – члена розташування філії можуть приймати участь у перевірці.

Стаття 17

Звітність, пруденційна та статистична інформація: повноваження нагляду

1. Кожна країна – член повинна вимагати, щоб кожний перестраховик, головний офіс якого розміщено на її території, готував річний звіт, в якому повідомляв про всі види своєї діяльності, своє фінансове становище та платоспроможність.

2. Країни – члени повинні вимагати, щоб перестраховики, головні офіси яких розміщені на території цих країн, періодично звітували про свої прибутки, надаючи при цьому відповідні статистичні документи, необхідні для нагляду. Компетентні органи повинні надавати один одному будь-яку документацію та інформацію, яка може стати в нагоді при здійсненні нагляду за діяльністю перестраховиків.

3. Кожна країна – член повинна ужити всіх необхідних заходів, щоб забезпечити наявність усіх повноважень та засобів, необхідних компетентним органам для нагляду за діяльністю перестрахових компаній, головні офіси яких розміщені на території цих країн, включаючи діяльність, здійснювану за межами цих територій.

4. Зокрема, компетентні органи повинні здійснювати наступне:

(а) робити запити стосовно стану перестрахової компанії та її загальної діяльності, зокрема, шляхом збору інформації або через вимогу про подання документів, які стосуються перестрахової діяльності та ретроцесій, та шляхом проведення досліджень на місцях;

(б) застосовувати будь-які заходи по відношенню до перестрахової компанії, її директорів та менеджерів, осіб, які контролюють її, необхідні для запевнення, що діяльність перестрахової компанії здійснюється з дотриманням законів, нормативно-правових актів та адміністративних положень, визначених для дотримання кожною перестраховою компанією в кожній країні – члені;

(с) забезпечувати виконання вищезазначених заходів, якщо необхідно, через примусове виконання закону чи через суд.

Країни – члени повинні мати положення, які б дозволяли компетентним органам отримувати будь-яку інформацію про договори, укладені посередниками.

Стаття 18

Передача портфелю

Відповідно до національного законодавства, кожна країна – член повинна надати дозвіл перестраховим компаніям, головні офіси яких розміщені на її території, передати весь або певну частину портфелю договорів, включаючи ті договори, які були укладені згідно з правом на заснування або свободою надання послуг, приймаючій стороні, яка заснована в Співтоваристві, якщо компетентні органи країни приймаючої сторони засвідчать, що після трансферу остання має необхідну маржу платоспроможності, яка відповідає тій, визначеній в главі 3.

Секція 2

Кваліфіковане володіння

Стаття 19

Злиття

Країни – члени повинні вимагати, щоб будь-яка фізична або юридична особа, яка хоче оволодіти, прямо чи опосередковано, кваліфікованою часткою в перестраховій компанії, повинна спершу проінформувати про це компетентний орган країни свого походження, вказуючи також обсяг такого володіння/частки такого володіння. Така особа повинна також проінформувати компетентні органи країни свого походження про збільшення такого володіння, таким чином, що пропорція права голосу чи капіталу, якими він володіє, становитиме чи навіть перевищить 20 %, 33 % чи 50 % чи таким чином, що перестрахова компанія перетвориться на його філію.

Компетентні органи країни походження повинні мати хоча б три місяці, з дня отримання такої інформації, про яку вказано в першому параграфі, на те, щоб запобігти такому володінню чи його збільшенню, якщо необхідно забезпечити здоровий та пруденційний менеджмент у перестраховій компанії, якщо вони не задоволені кваліфікацією особи, про яку йдеться в першому параграфі. Якщо вони не виступають проти такого наміру особи, вони можуть встановити максимальний період для впровадження такого плану/реалізації наміру.

Стаття 20

Придбання кваліфікованого володіння фінансовими компаніями

Якщо покупець володіння, про якого йдеться в статті 19, є страховою або перестраховою компанією, кредитною установою або інвестиційною фірмою, і має ліцензію на діяльність в іншій країні - члені, або материнською компанією такого підприємства, чи фізичною або юридичною особою, яка контролює таке підприємство, і, якщо в результаті придбання володіння підприємство, в якому покупець хоче придбати частку володіння, перетвориться на філію чи підпаде під будь-який інший контроль з боку покупця, оцінка процесу придбання такого володіння повинна стати об'єктом попередніх консультацій, про які йдеться в статті 14.

Стаття 21

Продаж кваліфікованої частки володіння

Країни – члени повинні вимагати, щоб будь-яка фізична чи юридична особа, яка планує прямо чи опосередковано здійснити продаж кваліфікованого володіння в перестраховій компанії, повинна спершу проінформувати компетентний орган країни свого походження про такий намір, зазначаючи обсяг такого володіння. Така особа повинна також проінформувати компетентні органи, якщо вона планує зменшити частку кваліфікованого володіння, таким чином, що пропорція права голосу чи капіталу, яким вона володіє, зменшиться до 20 %, 33 % чи 50 %, або перестрахова компанія перестане бути її філією.

Стаття 22

Інформація для компетентних органів про перестрахову компанію

Перестрахові компанії повинні проінформувати компетентні органи країни свого походження про будь-яке придбання чи продаж володіння, що призводить до зростання або зменшення часток, про що йдеться в статті 19 та 21, як тільки про такі наміри стане їм відомо. Вони також, принаймні раз в рік, повинні інформувати органи про акціонерів та членів правління, які мають кваліфіковані частки володіння, та розмір такого володіння, наприклад, інформація, отримана на щорічних генеральних зборах акціонерів або в результаті виконання правил, пов'язаних з компаніями, які є в лістингу фондової біржі.

Стаття 23

Кваліфікована частка володіння: повноваження компетентних органів

Країни – члени повинні вимагати, щоб, там, де вплив осіб, про яких йдеться в статті 19, може негативно відобразитися на здоровому та пруденційному менеджменті компанії, компетентні органи країни походження особи, повинні застосувати відповідні заходи, щоб виправити таку ситуацію. Такі заходи можуть включати, наприклад, судові заборони, накладання штрафів на директорів та менеджерів, чи призупинення права голосу, яке прикріплене до акцій, якими володіють акціонери та члени правління.

Подібні заходи повинні застосовуватися до фізичної/юридичної особи, яка не виконує зобов'язання забезпечити першочергове інформування компетентних органів, про що йдеться в статті 19. Якщо власність кваліфікованою часткою здобувається всупереч рішенням компетентних органів, країни – члени, незважаючи на інші прийняті санкції/штрафи, повинні забезпечити або призупинення існуючих прав голосу, або недійсність поданих голосів чи можливість їх анулювання.

Секція 3

Професійна таємниця та обмін інформацією

Стаття 24

Обов'язки країн – членів Співтовариства

1. Країни – члени повинні забезпечити, щоб усі особи, які працюють чи працювали в компетентних органах, а також аудитори та експерти, які діяли від імені компетентних органів, зобов'язалися зберігати професійну таємницю. Відповідно до цих зобов'язань (без упередження до випадків, які розглядаються кримінальним правом), жодна конфіденційна інформація, яку вони можуть отримати в процесі виконання своїх завдань, не може бути розголошена будь-якій особі чи органу, лише в комплексі або як підсумок, щоб по такій інформації не можна було визначити окрему перестрахову компанію.

2. Однак, коли перестрахова компанія була оголошена банкрутом чи примусово ліквідується, конфіденційна інформація, яка не стосується третіх сторін, залучених до спроб врятувати компанію, може бути розголошена в ході громадянських та комерційних процедур.

Стаття 25

Обмін інформацією між компетентними органами країн - членів

Стаття 24 не повинна перешкоджати компетентним органам країн – членів Співтовариства обмінюватися необхідною інформацією відповідно до Директив, що застосовуються до діяльності перестрахових компаній. Така інформація повинна розглядатися як професійна таємниця, про що йдеться в Статті 24.

Стаття 26

Договори про співпрацю з третіми країнами

Країни – члени можуть укладати договори про співпрацю з компетентними органами третіх країн чи з органами влади третіх країн про обмін інформацією, як це визначено в Статті 28 (1) та (2), тільки якщо розголошена інформація є об'єктом професійної таємниці, і може бути прирівняна до тієї, про яку йдеться в даній секції. Такий обмін інформацією повинен мати на меті виконання функцій органів нагляду, про які йшлося вище. Коли інформація походить з іншої країни - члена, вона не повинна підлягати розголошенню без прямої згоди компетентних органів, які розголосили її та може використовуватися тільки для погоджених цілей.

Стаття 27

Використання конфіденційної інформації

Компетентні органи, які отримують конфіденційну інформацію згідно зі статтями 24 та 25, можуть використовувати її тільки в процесі виконання своїх обов'язків:

(а) при перевірці дотримання умов, які визначають прийняття/придбання перестрахового бізнесу; уможливлення моніторингу здійснення такої діяльності, особливо з огляду на моніторинг за технічними резервами, маржею платоспроможності, адміністративними процедурами та процедурами звітності, внутрішніми процедурами контролю,

(b) при накладанні штрафів,

(c) в адміністративних зверненнях проти рішень компетентних органів, чи

(d) в судових процедурах, ініційованих згідно зі статтею 53 чи відповідно до специфічних положень, визначених цією Директивою та іншими Директивами, прийнятими в сфері страхування та перестраховування.

Стаття 28

Обмін інформацією з іншими органами влади

1. Статті 24 та 27 не повинні перешкоджати обміну інформацією в країні – члені Співтовариства, де є два чи більше компетентні органи, або між країнами – членами Співтовариства, або компетентними органами, та:

(а) органами, відповідальними за офіційний нагляд за кредитними чи іншими фінансовими установами, та органами, відповідальними за нагляд за фінансовими ринками,

(b) органами, залученими до процедур ліквідації та банкрутства страхової/перестрахової компанії, та інших подібних процедур, а також

(с) особами, які відповідають за здійснення статутної ревізії/аудиту рахунків страхової/перестрахової компанії чи іншої фінансової установи, які виконують функції нагляду; чи розкриття інформації органам, які контролюють процедури примусової ліквідації чи гарантують системи інформації, необхідної для виконання їхніх обов'язків, отримана такими органами, установами чи особами інформація, повинна розглядатися як професійна таємниця, про що йдеться в статті 24.

2. В супереч статтям 24 - 27, країни – члени можуть здійснювати обмін інформацією між компетентними органами та:

(а) органами відповідальними за нагляд за установами/органами, залученими до процедур ліквідації та банкрутства страхової/перестрахової компанії та інших подібних процедур, чи

(б) органами, відповідальними за нагляд за особами, які здійснюють статутну ревізію/аудит рахунків страхової/перестрахової компанії, кредитних установ, інвестиційних фірм та інших фінансових установ,

(с) незалежними актуаріями, які працюють в страхових чи перестрахових компаніях, які здійснюють правовий нагляд за цими компаніями та органами, відповідальними за нагляд за такими актуаріями.

Країни – члени, які діють відповідно до першого підпараграфу, повинні вимагати виконання наступних умов:

(а) обмін інформацією повинен бути умовою здійснення правового нагляду, про який йдеться в першому підпараграфі;

(б) інформація, отримана в даному контексті, повинна бути об'єктом професійної таємниці, яка визначена у статті 24;

(с) коли інформація надходить з іншої країни - члена, вона не може бути розголошена без вираженої згоди компетентних органів, які її розголосили, та може бути розголошена тільки для погоджених цілей.

Країни – члени повинні повідомити Європейській Комісії та іншим країнам – членам назви органів, осіб та установ, які можуть отримати інформацію, відповідно до цього параграфу.

3. В супереч статтям 24 - 27, країни – члени можуть, з метою посилення стабільності, включаючи інтегрованість фінансової системи, дозволити обмін інформацією між компетентними органами та установами, відповідальними, згідно із законом, за виявленням та дослідженням прогалин в акціонерному праві.

Країни – члени, які діють відповідно до першого підпараграфу, повинні вимагати виконання наступних умов:

(а) інформація повинна використовуватися з метою виконання завдань, про які йдеться в першому підпараграфі;

(б) інформація, отримана в даному контексті, повинна бути об'єктом професійної таємниці, про що йдеться в статті 24;

(с) коли інформація надходить з іншої країни - члена, вона не може бути розголошена без вираженої згоди компетентних органів, які її розголосили, та може бути розголошена тільки для погоджених цілей.

Коли у країні – члені Співтовариства органи або установи, про які йдеться в першому підпараграфі, виконують роботу з виявлення та дослідження за допомогою осіб, призначених з відповідною метою (з огляду на специфічну компетентність), які не працюють в державному секторі, можливість обміну інформацією, передбаченою в першому підпараграфі, може поширюватися на цих осіб, якщо виконуються умови, визначені в другому підпараграфі.

Для впровадження пункту (с) другого підпараграфу, органи чи установи, про які йдеться в першому підпараграфі, повинні передати компетентним органам, які розголосили інформацію, імена та відповідальність осіб, яким її потрібно направити.

Країни – члени повинні повідомити Комісії та іншим країнам – членам назви органів та установ, які можуть отримати інформацію відповідно до цього параграфу.

Стаття 29

Передача інформації центральним банкам та органам грошово-кредитного регулювання

У цій частині визначено, що не повинно бути перешкод для компетентних органів при передачі інформації центральним банкам та іншим органам, які виконують подібні функції, таким як установи грошово-кредитного регулювання та інші державні органи, які здійснюють нагляд за платіжними системами, необхідної їм для виконання їхніх завдань. Також не повинно бути перешкод у компетентних установ та державних органів при наданні іншим компетентним органам такої інформації, яка може знадобитися їм з метою, визначеною в статті 27. Інформація, отримана в такому контексті, повинна бути об'єктом професійної таємниці, про яку йдеться у цій секції.

Стаття 30

Розголошення інформації органам влади, відповідальним за фінансове законодавство

В супереч статтям 24 та 27, країни – члени можуть, відповідно до законодавства, дозволити розголошення інформації, необхідної іншим департаментам центральних органів влади, які відають законодавством щодо нагляду за кредитними та фінансовими установами, інвестиційними послугами, страховими та перестраховими компаніями; інспекторам, які діють від імені інших департаментів.

Однак, таке розголошення інформації можливе тільки тоді, коли необхідно здійснювати пруденційний контроль. Країни – члени повинні надати інформацію, отриману відповідно до статей 25 та 28 (1), а також шляхом перевірки, проведеної на місцях (про які йдеться в Статті 16), не може бути розголошена за обставин, про які йдеться у цій статті, окрім випадків, коли компетентні органи, які розголосили таку інформацію, або компетентні органи країни – члена, в якій проводилася перевірка, висловили згоду на розголошення інформації.

Секція 4

Обов'язки аудиторів

Стаття 31

Обов'язки аудиторів

1. Держави-члени повинні передбачити, що будь-яка особа, уповноважена у значенні Директиви Ради 84/253/ЄЕС⁽¹⁾, що виконує у компанії перестрахування завдання, описані у статті 51 Директиви Ради 78/660/ЄЕС⁽²⁾, статті 37 Директиви Ради 83/349/ЄЕС чи статті 31 Директиви Ради 85/611/ЄЕС⁽³⁾, або будь-які інші передбачені законом завдання, повинна негайно повідомляти уповноваженим органам про будь-який факт чи рішення стосовно цієї компанії, про які він/вона дізналась під час ведення своєї діяльності, і які можуть:

(а) становити істотне порушення законів, підзаконних чи адміністративних положень, які визначають умови, котрі регулюють питання ліцензування або безпосередньо стосуються ведення діяльності страховими чи перестраховими компаніями, або

(б) вплинути на тривале функціонування перестрахової компанії, або

(с) призвести до відмови у підтвердженні звітів або випуску резервів.

Ця особа також повинна повідомляти про будь-які факти чи рішення, про які він/вона дізнається під час своєї діяльності, як описано в першому підпункті, в компанії, що має тісні зв'язки через відносини контролю з компанією перестрахування, де він/вона виконує вищезазвані завдання.

2. Добросовісне розкриття особами, уповноваженими у значенні Директиви 84/253/ЄЕС, будь-якого факту чи рішення, зазначених у першому параграфі, уповноваженим органам, не становить порушення будь-яких обмежень щодо розкриття інформації, встановлених договором чи будь-яким законодавчим чи адміністративним положенням, та не призводить до виникнення у таких осіб відповідальності будь-якого виду.

(¹) Восьма Директива 84/253/ЄЕС Ради Європейського Співтовариства, основою якої є Стаття 54(3)(g) Угоди стосовно затвердження осіб, відповідальних за проведення нормативних ревізій (аудиту) документів бухгалтерського обліку (OJ L 126, 12.5.1984, ст.20).

(²) Четверта Директива Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року, що ґрунтується на статті 54(3)(g) Договору про річну звітність певних типів компаній (OJ L 222, 14.8.1978, ст.11). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2003/51/ЄЕС.

(³) Директива Ради 85/611/ЄЕС від 20 грудня 1985 року про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються інститутів спільного (колективного) інвестування в цінні папери, що підлягають обігу (ICI) (OJ L 375, 31.12.1985, ст.3). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2005/1/ЄЕС.

ГЛАВА 2

Правила стосовно технічних резервів

Стаття 32

Встановлення технічних резервів

1. Рідна держава - член повинна вимагати від кожної перестрахової компанії встановлення достатніх технічних резервів для всього об'єму їхньої діяльності.

Розмір таких технічних резервів має визначатись відповідно до правил, закладених в Директиві 91/674/ЄЕС. Відповідно, рідні країни-члени можуть встановлювати більш специфічні правила у відповідності до статті 20 Директиви 2002/83/ЄС.

2. Держави - члени не мусять залишати в силі чи встановлювати систему з валовим резервуванням, яка вимагає заставляти активи, щоб покрити неотримані прибутки та неврегульовані позови, якщо перестраховиком є компанія, авторизована відповідно до цієї Директиви, або страхова компанія, авторизована відповідно до Директиви 73/239/ЄЕС чи 2002/83/ЄС.

3. Коли рідна країна-член дозволяє, щоб будь-які технічні резерви були покриті позовами проти перестраховиків, які не авторизовані відповідно з Директивою, або страхових компаній, не авторизованих відповідно з Директивою 73/239/ЄЕС або 2002/83/ЄС, вона має встановити умови для прийняття таких позовів.

Стаття 33

Резерви вирівнювання

1. Рідні держави-члени мають вимагати від кожної перестрахової компанії, що перестраховує ризики, включені до 14 класів, перелічених в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС, встановити резерви вирівнювання з метою виключення будь-якого технічного дефіциту чи показника позовів/виплат, що є вище за середній і може з'явитися в цих класах в будь-якому фінансовому році.

2. Резерв вирівнювання для кредитного перестраховування буде розраховуватись відповідно до правил закладених рідними державами-членами відповідно до одного з чотирьох методів, визначених в пункті Д Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС, які є еквівалентними.

3. Рідні держави-члени можуть звільнити перестрахові компанії від зобов'язання створювати резерви вирівнювання для перестраховування бізнесу кредитного страхування, де премії чи отримані внески на користь перестраховування кредитного страхування є меншим, ніж 4% від всіх премій чи отриманих ними внесків та менше ніж 2 500 000 євро.

4. Рідні держави-члени можуть вимагати у кожній перестрахової компанії встановити резерви вирівнювання для класів ризиків, інших ніж кредитне перестраховування. Резерви вирівнювання повинні розраховуватись відповідно до правил, встановлених рідною державою-членом.

Стаття 34

Активи, що покривають технічні резерви

1. Рідна держава-член має вимагати від кожної перестрахової компанії інвестувати активи, що покривають технічні резерви та резерви вирівнювання, згадані в статті 33 відповідно до наступних правил:

(а) активи мають узгоджуватись з типом бізнесу, що провадиться перестраховою компанією, особливо, з кількістю та тривалістю очікуваних виплат за позовами, щоб забезпечити об'ґрунтованість, ліквідність, захищеність, якість, прибутковість та відповідність інвестицій;

(б) перестрахова компанія повинна переконавшись, що активи є диверсифікованими та адекватно розміщені, щоб дозволити компанії відповідним чином відреагувати на зміни економічних обставин, особливо в сфері фінансових ринків та нерухомості або великі катастрофічні події. Компанія повинна оцінити вплив нерегулярних ринкових подій на його активи та диверсифікувати таким чином, щоб зменшити цей вплив;

(с) інвестиції в активи, що не мають відношення до продажу на регульованому фінансовому ринку, повинні при будь-яких подіях бути збережені;

(д) інвестиції в деривативні інструменти можливі, тому що, вони знижують інвестиційні ризики та підвищують ефективність управління портфелем. Вони повинні оцінюватись на безпечній основі, беручи до уваги основні активи, та включені до оцінки активів підприємства. Компанія також повинна уникати великих ризиків, які можуть вплинути на одного контрагента та інші похідні операції;

(е) активи повинні бути диверсифіковані таким чином, щоб запобігти надмірному тиску на один з активів, емітентів чи одну з групи компаній, або акумулювати всі ризики в портфелі. Інвестиції в активи, вкладені тим же вкладником або вкладниками, що належать до однієї групи компаній, не повинні підвергати компанію до значної концентрації ризиків.

Країни-члени можуть самостійно вирішити, пристосовувати їм вимоги пункту (е) для інвестування в державні облігації чи ні.

2. Держави-члени можуть не вимагати від компаній, що розташовані на їх території, інвестувати в окремі категорії активів.

3. Держави-члени не повинні підвергати інвестиційні рішення перестрахової компанії, розташованої на їх території, чи інвестиційних менеджерів будь-якому попередньому схваленню чи вимагати систематичного повідомлення про них.

4. В супереч першому та третьому параграфам, рідна держава-член для кожної перестрахової компанії, головний офіс якої знаходиться на її території, може встановити наступні кількісні правила, що є виправданими:

- (a) інвестиції валових технічних резервів у валюті іншій, ніж технічні резерви, повинні бути не більше 30%;
- (b) інвестиції валових технічних резервів в акції та інших договірні цінні папери, такі як акції, облігації чи боргові цінні папери, які не будуть продаватися на регульованому ринку, повинні бути не більше 30%;
- (c) рідні держави-члени можуть вимагати у кожної перестрахової компанії інвестувати не більше 5% її валових технічних резервів в акції та інші цінні папери, що мають відношення до акцій, облігацій, боргових цінних паперів та інші кошти чи ринкові інструменти тієї ж компанії, та не більше 10% загальних валових технічних резервів в акції та інші цінні папери, що мають відношення до акцій, облігацій, боргових цінних паперів та інші кошти чи ринкові інструменти компаній, що є членами однієї групи.

5. Більше того, держави-члени можуть встановити більш детальні правила використання надлишкових цільових активів, що покривають технічні резерви, про які йшлося в цій статті.

ГЛАВА 3

Правила стосовно маржі платоспроможності та гарантійного фонду

Частина 1

Наявна маржа платоспроможності

Стаття 35

Загальне правило

Кожна держава-член повинна вимагати від кожної перестрахової компанії, головний офіс якої розташований на її території, підтримання адекватної маржі платоспроможності по відношенню до всього масиву діяльності компанії протягом всього часу, яка повинна задовольняти вимоги цієї Директиви.

Стаття 36

Пригодні активи

1. Наявна маржа платоспроможності складається з активів компанії перестраховування, вільних від будь-яких передбачуваних зобов'язань, за вирахуванням будь-яких нематеріальних активів, і включає:

- (a) сплачений акціонерний капітал або, у випадку компаній взаємного перестраховування, дієвий початковий фонд та будь-які рахунки членів/учасників компанії, що відповідають наступним критеріям:
 - (i) установчий договір і статут мають передбачати, що виплати учасникам з цих рахунків здійснюються лише у такій мірі, яка не призводить до зниження наявної маржі платоспроможності нижче встановленого рівня, або після ліквідації компанії, якщо було виплачено всі інші борги компанії;
 - (ii) установчий договір та статут мають передбачати, що у відношенні всіх виплат у пункті (i), з причин інших, ніж індивідуальне припинення членства, необхідно повідомляти уповноважені органи принаймні за місяць до їх здійснення, причому уповноважені органи протягом цього строку можуть заборонити здійснення такої виплати;
 - (iii) відповідні положення установчого договору та статуту може бути змінено тільки після отримання від уповноваженого органу підтвердження, що він не заперечує проти внесення таких змін, без порушення критеріїв, вказаних у пункті (i) та (ii);
- (b) статутні та вільні резерви, що не відповідають взятим на себе зобов'язанням та не класифіковані як резерви вирівнювання;
- (c) прибутки або збитки майбутніх періодів після відрахування дивідендів, що належать до сплати;

2. Наявна маржа платоспроможності зменшується на кількість акцій перестрахової компанії, що перебувають у її власному безпосередньому володінні.

Для тих перестрахових компаній, які дисконтують або зменшують свої технічні резерви для неврегульованих збитків, щоб за їхній рахунок отримати прибуток від інвестування, що заборонено статтею 60 (1)(g) Директиви 91/674/ЄС, наявна маржа платоспроможності повинна бути знижена на різницю між недисконтованими технічними резервами або технічними резервами перед відрахуваннями та дисконтованими чи технічними резервами після відрахувань. Це корегування має бути зроблене для всіх ризиків, які перестраховуються відповідно до пункту А Додатку до Директиви 73/239/ЄС, окрім тих ризиків, які перераховані в класах 1 та 2 пункту А цього Додатку. Для класів, інших ніж 1 та 2, перерахованих в пункті А Додатку, ніякого корегування не потрібно робити завдяки дисконтуванню ануїтетів, включених в технічні резерви.

В додаток до зменшення резервів, про що йдеться в першому та другому підпунктах, наявна маржа платоспроможності повинна знижуватись відповідно до наступних даних:

(а) участь перестрахової компанії в наступних об'єктах:

- страхові компанії, що підпадають під статтю 6 Директиви 73/239/ЄЕС, статтю 4 Директиви 2002/83/ЄС, чи статтю 1(б) Директиви 98/78/ЄС,
- перестрахові компанії, що підпадають під статтю 3 цієї Директиви чи компанії держав-не членів, що підпадають під статтю 1(л) Директиви 98/78/ЄС,
- страхові холдинги, що підпадають під статтю 1(і) Директиви 98/78/ЄС,
- кредитні установи чи фінансові установи, що підпадають під статтю 1(л) та (5) Директиви 2000/12/ЄС,
- інвестиційні компанії та фінансові установи, що підпадають під статтю 1(2) Директиви 93/22/ЄЕС (*) та статтю 2(4) та (7) Директиви 93/6/ЄЕС (²);

(б) кожний пункт з поданого нижче, який перестрахова компанія утримує по відношенню до об'єктів, зазначених в пункті (а), в яких вона приймає участь:

(і) інструменти, що відносяться до абзацу 4;

(іі) інструменти, що відносяться до статті 27(3) Директиви 2002/83/ЄС;

(ііі) субординовані позови та інструменти, що відносяться до статті 35 та статті 36(3) Директиви 2000/12/ЄС.

Там де акції в інших кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових чи перестрахових компаніях чи страхових холдингах зберігаються тимчасово для цілей фінансової підтримки створеної для реорганізації та збереження об'єкта, компетентний орган може не вимагати знижень з резервів, що підпадають під пункти (а) та (б) третього абзацу.

Як альтернатива до зниження активу в пункті (а) та (б) третього абзацу, які компанії перестраховування зберігають в кредитних установах, інвестиційних фірмах та фінансових установах, держави-члени можуть дозволити їх компаніям перестраховування пристосувати методи *mutatis mutandis* 1,2 чи 3 Додатку I Директиви 2002/87/ЄС. Метод I (Бухгалтерська консолідованість) має бути пристосована тільки якщо компетентний орган є впевненим щодо рівня інтеграції менеджменту та внутрішнього контролю в об'єктах, які будуть включені в консолідацію. Вибраний метод повинен бути пристосований в постійному порядку увесь час.

Держави-члени можуть забезпечити, що для розрахунку наявної маржі платоспроможності, яка забезпечена цією Директивою, компанії перестраховування підпадають під додатковий нагляд відповідно до Директиви 98/78/ЄС або під додатковий нагляд відповідно до Директиви 2002/87/ЄС не повинні знижувати активи зазначені в пунктах (а) та (б) третього абзацу, які зберігаються в кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових чи перестрахових компаніях або страхових холдингах що включені до додаткового нагляду.

Для цілей зниження участі, зазначеному в цьому пункті, участь може означати участь, як зазначено в статті 1 (f) Директиви 98/78/ЄС.

1. Наявна маржа платоспроможності також може складатись з:

(а) сукупного привілейованого акціонерного капіталу та субординованого позикового капіталу, до 50% меншої з наявної маржі платоспроможності та мінімальної маржі платоспроможності, не більше, ніж 25% з яких має складатись з субординованих позик з встановленим терміном погашення або сукупного привілейованого акціонерного капіталу з встановленим терміном, за умови наявності зв'язуючої угоди, відповідно до якої у випадку банкрутства або ліквідації компанії перестраховування пріоритет вимог за субординованим позиковим капіталом або привілейованим акціонерним капіталом буде нижчим за пріоритет вимог всіх інших кредиторів, і такі вимоги підлягають задоволенню лише після здійснення виплат по всім іншим існуючим боргам.

Субординований позиковий капітал також має задовольняти наступні вимоги:

(і) тільки повністю внесені на рахунок фонди можуть братися до уваги;

(іі) у відношенні позик із встановленим терміном погашення – початковий строк виплати має становити принаймні п'ять років. Не пізніше, як за один рік до дати здійснення виплати компанія перестраховування повинна подати на затвердження уповноважених органів план збереження наявної маржі платоспроможності на встановленому рівні або приведення її до такого рівня на момент погашення позики, якщо тільки розмір позики, що має вважатись складовою наявної маржі платоспроможності, не буде поступово знижуватись протягом принаймні останніх п'яти років до дати виплати. Уповноважені органи можуть надати дозвіл на здійснення довгострокової виплати таких позик, за умови подання перестраховою компанією заяви, і якщо рівень її наявної маржі платоспроможності буде підтримуватись на рівні, не нижчому за встановлений;

(ііі) позики, термін погашення яких не встановлено, мають виплачуватись лише на основі повідомлення про це за п'ять років до виплати, окрім випадків, коли вони більше не вважаються складовою наявної маржі платоспроможності, або коли для здійснення довгострокової виплати спеціально вимагається попередня згода уповноважених органів. У останньому випадку компанія перестраховування повинна повідомити уповноважені органи принаймні за шість місяців до дати запланованої майбутньої виплати, вказуючи при цьому, на якому рівні буде наявна маржа платоспроможності та мінімальна маржа платоспроможності до та після здійснення виплати. Уповноважені органи надають згоду на здійснення виплати лише у випадку, коли рівень наявної маржі платоспроможності компанії перестраховування не буде нижчим за встановлений рівень;

(іv) угода про надання позики не повинна містити жодного положення, яке передбачало б, що у виняткових ситуаціях, окрім банкрутства компанії страхування життя, борг підлягатиме виплаті до узгодженої дати виплати;

(v) до угоди про надання позики може бути внесено зміни лише у випадку, якщо уповноважені органи не мають заперечень до внесення змін;

(б) цінних паперів без встановленого терміну виплати та інших інструментів, включаючи сукупні привілейовані акції, інші, ніж вказані у пункті (а), до 50% меншої з наявності маржі платоспроможності та мінімальної маржі

платоспроможності всього об'єму таких цінних паперів та субординованого позикового капіталу, згаданого пункті (а), за умови, що вони задовольняють наступним вимогам:

- (i) їх не може бути виплачено за ініціативою пред'явника або без попередньої згоди уповноваженого органу;
- (ii) угода про їх випуск має передбачити для компанії перестраховання можливість відстрочення виплати процентів за позику;
- (iii) пріоритет вимог кредитора за позику, наданою компанії перестраховання, має бути нижчим за пріоритети вимог всіх несубординованих кредиторів;
- (iv) документи, що регулюють випуск цінних паперів, повинні передбачити поглинання втрат боргом та несплаченими процентами, надаючи компанії перестраховання можливість продовження її діяльності;
- (v) тільки повністю внесені на рахунок оплати суми можуть братися до уваги.

2. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу наявна маржа платоспроможності також може складатись з:

- (а) половини невнесеного акціонерного капіталу або початкового фонду, як тільки внесена частина сягає 25% такого акціонерного капіталу чи фонду, і до 50% меншої з наявної маржі платоспроможності та мінімальної маржі платоспроможності;
- (b) у випадку іншому ніж страхування життя взаємного поєднання з різними внесками, будь-який позов який вона має проти її членів шляхом визову додаткового нагляду, в межах фінансового року, до половини різниці між максимальними внесками та внесками фактично зробленими до 50% меншої з наявності маржі платоспроможності та мінімальної маржі платоспроможності. Уповноважений національний орган встановить напрями, за якими додатковий нагляд буде прийнятним;
- (c) будь-яких прихованих чистих доходів, що виникають з оцінки активів, настільки, наскільки такі приховані чисті доходи не носять надзвичайного характеру.

3. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу наявна маржа платоспроможності, по відношенню до перестраховання життя, також може складатись з:

- (а) до 31 грудня 2009 року – суми, рівної 50% майбутнього прибутку компанії, але не більше 25% меншої з наявної маржі платоспроможності та мінімальної маржі платоспроможності; розмір майбутнього прибутку розраховується шляхом помноження очікуваного річного прибутку на коефіцієнт, рівний середньому строку дії полісів; коефіцієнт не може перевищувати шести; очікуваний річний прибуток не повинен перевищувати середнього арифметичного прибутків, отриманих протягом п'яти фінансових років за видами діяльності, вказаними в статті 2(1) Директиви 2002/83/ЄС.

Уповноважені органи надають згоду на включення такої суми до наявної маржі платоспроможності лише:

- (i) у випадку подання до уповноважених органів актуарного звіту, по підтверджує ймовірність виникнення цих прибутків у майбутньому; а також
- (ii) тоді, коли таку частину майбутніх прибутків, що виникають з прихованих чистих доходів, вказаних у пункті 4(с), ще не було враховано;
- (b) у випадку невикористання метода Цильмера або, якщо він використовується, але є меншим за надбавку на вартість придбання, включену до премії, - різниці між математичним резервом, отриманих з використанням методу Цильмера, за ставкою, рівною надбавці на вартість придбання, включеній до премії; ця цифра, однак, не може перевищувати 3,5% від суми різниць між відповідними сумами капіталу від діяльності з перестраховання життя та математичними резервами по всіх полісах, для яких можливе використання методу Цильмера; різниця зменшується на суму будь-яких неамортизованих витрат на придбання, вказаних як активи.

4. Зміни, які можуть вноситись до частин від 1 до 5 цієї статті з метою врахування розвитку галузі, що обґрунтовує технічні поправки до складових, які можуть входити до наявної маржі платоспроможності, мають прийматись відповідно до процедури, встановленої в статті 55 (2).

(¹) Директива 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року щодо інвестиційних послуг в сфері цінних паперів (ОJ L 141, 11.6.1993, р.27). Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОJ L 35, 11.2.2003, р.1).

(²) Директива 93/6/ЄЕС від 15 березня 1993 року про адекватність капіталу інвестиційних фірм і кредитних установ (ОJ L 141, 11.6.1993, р.1). Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

Частина 2

Мінімальна маржа платоспроможності

Стаття 37

Мінімальна маржа платоспроможності для перестраховування не - життя

1. Мінімальна маржа платоспроможності може бути визначена на основі річної кількості премій або внесків, або на основі середньої кількості позовів за останні три фінансові роки.

Однак, у випадку перестрахових компаній, які повністю покривають лише один або більше кредитних ризиків, ризиків шторму, граду чи морозу, останні сім років можуть використовуватись для розрахунку середньої кількості позовів.

2. Відповідно до статті 40, величина мінімального рівня платоспроможності повинна дорівнювати одному з зазначених показників, як це встановлено в частинах 3 і 4 цієї статті.

3. Основа премії повинна розраховуватись, використовуючи вищу з списаних валових премій та внесків як розраховано нижче, та валових зароблених премій та внесків.

Премії та внески по відношенню до класів 11,12 та 13 визначених в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС повинні бути збільшені на 50%.

Премії та внески по відношенню до класів інших ніж 11,12 та 13 визначених в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС можуть бути збільшені на 50% для специфічних перестрахових дій чи типів контрактів, з метою взяти до уваги специфікації цих дій чи контрактів, відповідно до процедури зазначеної в статті 55(2) цієї Директиви. Премії та внески, додаткові виплати до премій та внесків, відповідно до діяльності перестраховування повинні бути агреговані.

Від тієї суми повинна бути віднята повна сума премій та внесків відмінена в останньому фінансовому році, також як і сума податків та зборів, що відносяться до агрегованих премій та внесків. Сума отримана таким способом повинна бути поділена на дві частини, перша частина повинна досягати 50 000 000 євро, друга – включаючи надлишок; 18% та 16% цих частин відповідно будуть розраховані та додані.

Сума отримана повинна бути помножена на коефіцієнт, що існує по відношенню до суми за останні три фінансові роки між кількістю позовів що залишились для погашення компанією перестраховування після віднімання суми від ретроцесії та загальною кількістю позовів; цей коефіцієнт повинен ні в якому разі бути не меншим 50%. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу відшкодовувана сума від спеціальних цілей як встановлено в статті 46 також може бути знята як ретроцесія.

З затвердженням уповноважених органів, можуть використовуватись статистичні методи для розподілення премій та внесків.

4. Основа позовів буде розрахована, як зазначено в класах 11,12 та 13 перерахованих в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС, позови, резерви та відшкодування збільшились на 50%.

Позови, резерви та відшкодування як зазначено в класах інших ніж 11, 12 та 13 перерахованих в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС, можуть бути збільшені на 50 % для специфічних перестрахових дій чи типів контрактів, з метою взяти до уваги специфікації цих дій чи контрактів, відповідно до процедури зазначеної в статті 55(2) цієї Директиви.

Кількість виплачених позовів без відрахувань позовів ретроцесії в періодах зазначених в частині 1 повинна бути агрегована.

До тієї суми повинна бути додана кількість резервів до позовів встановлена в кінці минулого фінансового року.

Від цієї суми повинна бути відрахована сума відшкодувань зазначених в періоді відзначеному в частині 1.

Від суми, що залишилась, потрібно відняти кількість резерву для невирішених позовів встановлених на випускному акті другого фінансового року, що передує останньому фінансовому року, для якого є рахунки. Якщо відповідний період, встановлений в пункті 1 дорівнює семи рокам, кількість резерву для невирішених позовів встановлена у випускному акті шостого фінансового року, що передує останньому фінансовому року для якого є рахунки, буде відніматись.

Одна третя чи одна сьома кількості, отриманої таким чином, відповідно до періоду встановленому в параграфі 1 повинна бути поділена на дві частини, одна досягає 35 000 000 євро, а друга – залишок; 26% та 23% цих двох частин буде розрахована та додана разом.

Сума отримана повинна бути помножена на коефіцієнт, що існує по відношенню до суми за останні три фінансові роки між кількістю позовів що залишились для погашення компанією перестраховування після віднімання суми від ретроцесії та загальною кількістю позовів; цей коефіцієнт повинен ні в якому разі бути не меншим 50%. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу відшкодовувана сума від спеціальних цілей як встановлено в статті 46 також може бути знята як ретроцесія.

З затвердженням уповноважених органів, можуть використовуватись статистичні методи для розподілення позовів, резервів та ретроцесій.

5. Якщо мінімальна маржа платоспроможності, яка розраховувалась в частинах 2, 3 та 4 нижча, ніж мінімальна маржа платоспроможності, що була рік тому, мінімальна маржа платоспроможності повинна бути принаймні рівною мінімальній маржі платоспроможності року перед помноженням на коефіцієнт між кількістю

технічних резервів та неврегульованих збитків в кінці минулого фінансового року та кількістю технічних резервів до неврегульованих збитків на початку минулого фінансового року. Так, технічні резерви повинні бути розраховані чистими від ретроцесії, але коефіцієнт в будь-якому випадку повинен бути більшим за 1.

6. Коефіцієнти, що застосовуються в 5 абзаці частини 3 та сьомому абзаці частини 4, повинні бути занижені до трьох у випадку перестраховання здоров'я, подібно до технічної бази страхування життя:

- (а) виплачувані премії повинні розраховуватись на основі таблиці хвороб відповідно до математичного методу, що використовується в страхуванні;
- (b) резерв встановлюється для зростання віку;
- (с) збирається додаткова премія з метою встановити безпечну межу відповідної кількості;
- (d) страхова компанія може скасувати контракт найпізніше перед закінченням третього року страхування;
- (е) контракт забезпечує можливість підвищення премій або зниження платежів навіть для теперішніх контрактів.

Стаття 38

Мінімальна маржа платоспроможності для страхування життя

1. Мінімальна маржа платоспроможності для страхування життя має визначатись у відповідності зі статтею 37.

2. В супереч частині 1 цієї статті, рідна держава-член має встановити, що для перестрахових класів страхового бізнесу, визначених статтею 2(1)(а) Директиви 2002/83/ЄС, пов'язаних з інвестиційними фондами або договорів участі, та для операцій, визначених в статті 2(1)(b), 2(2)(b), (c), (d) та (e) Директиви 2002/83/ЄС, мінімальна маржа платоспроможності визначається відповідно до статті 28 Директиви 2002/83/ЄС.

Стаття 39

Мінімальна маржа платоспроможності для перестрахової діяльності, пов'язаної одночасно з перестрахованням життя та не - життя

1. Рідна держава-член може вимагати від перестрахових компаній, що провадять діяльність з перестраховання життя та не – життя, мати мінімальну маржу платоспроможності таку, щоб покривала загальну суму мінімальних марж платоспроможності, що відносяться до перестраховання життя та не - життя, що може визначатись відповідно до статті 37 та 38.
2. Якщо наявна маржа платоспроможності не досягає рівня, що вимагається в частині 1 цієї статті, уповноважені органи можуть застосувати заходи, встановлені статтями 42 та 43.

Частина 3

Гарантійний фонд

Стаття 40

Розмір гарантійного фонду

1. Третину мінімальної маржі платоспроможності, як це визначено у статтях 37, 38 та 39, становить гарантійний фонд. Цей фонд має складатись з статей, перелічених у статті 36(1), (2) та (3) та, за погодженням з уповноваженими органом рідної держави-члена, в статті 36 (4)(с).
2. Гарантійний фонд не може бути меншим за 3 000 000 євро.

Будь-яка держава-член може передбачити, по відношенню до кептивних перестрахових компаній, мінімальний гарантійний фонд у розмірі 1 000 000 євро.

Стаття 41

Перегляд розміру гарантійного фонду

1. Сума у євро, як вказано у статті 40(2), щорічно переглядається, починаючи з 10 грудня 2007, з метою врахування змін у Європейському індексі споживчих цін, що охоплює всі держави-члени, який публікується у Евростат. Сума змінюється автоматично, шляхом збільшення базової суми у євро на відсоток зміни у цьому індексі за період з моменту прийняття в силу цієї Директиви по дату перегляду, та округлюється до кожних 100 000 євро. У випадку, коли з моменту останнього внесення змін, відсоток зміни становить менше 5%, то зміни не відбувається.
2. Кожного року Комісія має повідомляти Європейський Парламент та Раду про перегляд та зміну суми, згаданої у частині 1.

ГЛАВА 4

Перестрахові компанії, що знаходяться у скрутному або у незвичному становищі та позбавлення ліцензії

Стаття 42

Перестрахові компанії, що знаходяться в скрутному становищі

1. У випадку, коли компанія не відповідає вимогам статті 32, уповноважені органи її рідної держави-члена, повідомивши про свій намір уповноваженим органам держави-члена зобов'язання, можуть накласти заборону на вільне розпорядження нею своїми активами.

2. Для цілей відновлення фінансового стану компанії перестраховування, маржа платоспроможності якої стала нижчою за мінімальний рівень, встановлений статтями 37, 38 та 39, уповноважені органи рідної держави-члена повинні вимагати подання плану відновлення здорового фінансового стану на їх затвердження.

У виняткових випадках, коли уповноважений орган робить висновок про те, що фінансовий стан компанії перестраховування погіршуватиметься і надалі, він також може обмежити або заборонити вільне розпорядження активами компанії перестраховування. Він повідомляє органи влади інших держав-членів, де компанія перестраховування веде свою діяльність, про будь-які вжиті ним заходи, а останні, якщо цього вимагатиме перший, повинні вжити таких же заходів.

3. У випадку, коли маржа платоспроможності опускається нижче рівня гарантійного фонду, як зазначено у статті 40, уповноважений орган рідної держави-члена вимагають від компанії перестраховування подання короткострокового фінансового плану на їх затвердження.

Він також може обмежити або заборонити вільне розпорядження активами компанії перестраховування. Він повідомляє про це органи влади інших держав-членів, а останні, якщо цього вимагатиме перший, повинні вжити таких же заходів.

4. Кожна держава-член вживає заходів, необхідних для надання їм можливості заборонити відповідно до їх національного законодавства вільне розпорядження активами, розташованими на їх території, на вимогу рідної держави-члена компанії перестраховування у випадках, згаданих у частинах 1,2 та 3, котра визначає, яких саме активів стосуватимуться ці заходи.

Стаття 43

План фінансового оздоровлення

1. Держави-члени повинні забезпечити надання уповноваженим органам повноважень вимагати плану фінансового оздоровлення для тих перестрахових компаній, у відношенні яких уповноважені органи вважають, що їх виконувати обов'язки перед контрактами є під загрозою.

2. План фінансового оздоровлення має містити як мінімум детальну інформацію або докази, у відношенні наступних трьох фінансових років, про принаймні наступне:

- (а) оцінку управлінських витрат, зокрема, поточні загальні витрати та комісійні;
- (б) план, у якому викладено детальну оцінку доходів та витрат відносно надходжень з перестраховування та перестрахових цесій;
- (с) прогнозований баланс;
- (д) оцінку фінансових ресурсів, призначених для покриття взятих на себе зобов'язань та мінімальної маржі платоспроможності;
- (е) загальна політика перестраховування.

3. У випадку, коли існує загроза невиконання обов'язків компаній перестраховування перед укладеними угодами через погіршення фінансового стану компанії, держави-члени повинні забезпечити уповноважені органи повноваженнями зобов'язувати перестрахові компанії пітримувати мінімальну маржу платоспроможності на більш високому рівні для того, щоб перестрахова компанія могла відповісти вимогам щодо маржі платоспроможності у найближчому майбутньому. Основою для такого більш високого рівня мінімальної маржі платоспроможності є план фінансового оздоровлення, згаданий у частині 1.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб уповноважені органи мали повноваження здійснювати повторну оцінку всіх елементів, які можуть входити до складу наявної маржі платоспроможності, зокрема, у випадку, коли, починаючи з кінця минулого фінансового року, відбулись значні зміни у ринковій вартості цих елементів.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб уповноважені органи мали повноваження знижувати можливість зменшення вимог, на основі ретроцесії, до маржі платоспроможності, як визначено в статтях 37, 38 та 39, коли:

- (а) характер або якість договорів ретроцесії суттєво змінились починаючи з минулого фінансового року;
- (б) немає передачі ризику за договорами ретроцесії або така передача є незначною.

6. У випадку, коли уповноважені органи вимагають план фінансового оздоровлення для перестрахової компанії відповідно до частини 1 цієї статті, вони повинні утримуватись від видачі сертифікатів на основі статті

18, протягом всього часу, поки вони вважатимуть, що існує загроза невиконання обов'язків страховими компаніями перед заключеними договорами як говорилось у частині 1.

Стаття 44

Скасування ліцензії

1. Надана уповноваженим органом рідної держави-члена ліцензія компанії перестраховання може бути скасована цим органом у випадку, якщо ця компанія:

(а) не скористалась ліцензією протягом 12 місяців, явно відмовляється або припиняє займатись діяльністю на строк, більший шести місяців, якщо тільки відповідна держава-член не зробила застереження, що у таких випадках дія ліцензії автоматично припиняється;

(b) більше не відповідає вимогам для одержання ліцензії;

(c) протягом наданого строку не мала можливості вжити заходів, передбачених планом відновлення або фінансовою схемою, згаданими у статті 42;

(d) серйозно порушує свої зобов'язання, передбачені актами законодавства, що регулюють її діяльність.

У випадку скасування або припинення дії ліцензії уповноважений орган рідної держави-члена повідомляє про це уповноваженим органам інших держав-членів, і останні повинні вжити відповідних заходів для попередження вчинення цією компанією перестраховання нових операцій на їхніх територіях, чи то на основі свободи підприємництва, чи свободи надання послуг.

2. Будь-яке рішення про скасування ліцензії має бути чітко обгрунтоване і повідомлене відповідній компанії перестраховання.

РОЗДІЛ IV

ПОЛОЖЕННЯ ВІДНОСНО ОБМЕЖЕНОГО ПЕРЕСТРАХУВАННЯ ТА ЦІЛЮВИХ КОМПАНІЙ/СПЕЦІАЛЬНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

Стаття 45

1. Рідні держави - члени можуть встановити спеціальні положення, що відносяться до започаткування діяльності обмеженого перестрахування:

- обов'язкова умова, яка має бути включена до всіх виданих договорів;
- належним чином здійснювані адміністративні та бухгалтерські процедури, адекватні механізми внутрішнього контролю та вимоги до ризик-менеджменту;
- вимоги до пруденційної та статистичної інформації;
- встановлення технічних резервів, щоб переконатись, що вони є адекватними, відповідними та цільовими;
- інвестиції в активи, що покривають технічні резерви з метою визначення, чи беруть вони до уваги тип бізнесу, що провадиться перестраховою компанією, зокрема характер, кількість та тривалість очікуваних виплат за позовами; таким чином захищається ефективність, ліквідність, безпечність, рентабельність та відповідність активів;
- правила, що стосуються наявної маржі платоспроможності, мінімальної маржі платоспроможності та мінімального гарантійного фонду, які компанії перестрахування повинні підтримувати по відношенню до обмеженого перестрахування.

2. З метою прозорості, держави-члени мають передати текст заходів, визначених в їх національному законодавстві для цілей частини 1, Комісії без жодної затримки.

Стаття 46

Об'єкти спеціального призначення

1. Коли держава-член вирішує створити на своїй території об'єкт спеціального призначення відповідно до цієї Директиви, вона потребує попереднього ліцензування цього об'єкту.

2. Держава-член, де засновується об'єкт спеціального призначення, повинна встановити умови, за якими буде провадитися діяльність такої компанії. Окремо, держава-член встановить правила відносно:

- масштабу ліцензування;
- обов'язкового включення умов в усі видані договори;
- хорошої репутація та відповідних професійних навичок людини, що буде провадити таку діяльність;
- належних вимог до акціонерів чи членів, що мають відповідну власність в об'єкті;
- належних адміністративних та бухгалтерських процедур, адекватних механізмів внутрішнього контролю та вимог до ризик-менеджменту;
- вимог щодо пруденційної та статистичної інформації;
- вимоги по платоспроможності щодо об'єкту спеціального призначення.

3. В інтересах прозорості, держави-члени мають передати текст заходів, визначених в їх національному законодавстві для цілей частини 1, Комісії без жодної затримки.

РОЗДІЛ V

ПОЛОЖЕННЯ ВІДНОСНО ПРАВА НА ЗДІЙСНЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА СВОБОДИ НАДАННЯ ПОСЛУГ

Стаття 47

Перестрахові компанії, які не дотримуються норм законодавства

1. У випадку, якщо уповноважені органи приймаючої держави-члена з'ясують, що компанія перестраховання, яка на її території відкрила філію або займається своєю діяльністю на основі свободи надання послуг, не дотримується норм законодавства, що застосовуються до її діяльності у цій державі-члені, вони можуть вимагати від цієї компанії негайного виправлення ситуації. В той же час, вони можуть направити свої знахідки/дослідження до уповноваженого органу країни-члена походження даної компанії.

У випадку, коли, не зважаючи на заходи, вжиті рідною державою-членом, або через недостатність чи відсутність подібних заходів у цій державі, компанія продовжує порушувати чинні норми законодавства тієї держави-члена, остання, попередньо повідомивши про це уповноважені органи рідної держави-члена, може вжити необхідних заходів для запобігання випадкам подальшої невідповідності нормам або покарання за такі невідповідності, включаючи, якщо це конче необхідно, унеможливлення укладання цією компанією нових договорів перестраховання на території цієї держави-члена. Держави-члени повинні забезпечити можливість вручення на їхніх територіях юридичних документів, що є необхідними для вжиття таких заходів у відношенні до перестрахової компанії.

2. Будь-який захід, прийнятий на основі положень частини 1, що передбачає покарання або накладення обмежень на діяльність з перестраховання, має бути належно обґрунтований і про нього має бути повідомлено відповідній компанії перестраховання.

Стаття 48

Ліквідація

У випадку ліквідації компанії перестраховання зобов'язання, що постають з договорів, укладених через філію або на основі реалізації свободи наданих послуг, виконуються так само, як і ті, що постають з інших договорів, укладених компанією перестраховання.

РОЗДІЛ VI

ПРАВИЛА, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ДО ПЕРЕСТРАХОВИХ КОМПАНІЙ, ГОЛОВНІ ОФІСИ ЯКИХ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОЗА МЕЖАМИ СПІВТОВАРИСТВА ТА ПРОВАДЯТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ НА ТЕРИТОРІЇ СПІВТОВАРИСТВА

Стаття 49

Принципи та умови провадження бізнесу перестрахування

Держави-члени не повинні приймати по відношенню до перестрахової компанії, головний офіс якої знаходиться поза межами Співтовариства, та яка починає або вже провадить діяльність з перестрахування на своїй території, положень, які можуть призвести до більш сприятливого режиму, ніж по відношенню до компаній, які мають головні офіси в цих державах-членах.

Стаття 50

1. Комісія може надати пропозиції Раді щодо укладання угод з однією або більше третіми країнами відносно способів виконання нагляду за:

- (a) перестраховими компаніями, що мають свої головні офіси в третіх країнах та провадять діяльність перестрахування в Співтоваристві;
- (b) перестраховими компаніями, що мають головні офіси в Співтоваристві та провадять діяльність перестрахування на території третьої країни.

2. Угоди, що відносяться до частини 1, повинні забезпечити умови рівності справедливого регулювання, ефективного доступу до ринку перестрахових компаній на території кожного контрагента та забезпечити взаємне визнання наглядових правил та практики в перестрахуванні. Вони також повинні переконатися в наступному :

- (a) уповноважені органи держав-членів в змозі отримати необхідну інформацію стосовно перестрахової компанії, що має головний офіс на території Співтовариства, а провадить діяльність на території третіх країн,
- (b) уповноважені органи держав-членів в змозі отримати необхідну інформацію стосовно перестрахової компанії, що має головний офіс на території третіх країн, а провадить діяльність на території Співтовариства.

3. Без упередження до статті 300 (1) та (2) Угоди, Комісія, за підтримки Європейського комітету страхування та професійних пенсій, має перевірити результат переговорів, зазначених в частині 1 цієї статті та остаточну ситуацію.

РОЗДІЛ VII

ПРАВИЛА, ЯКІ ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ДО ДОЧІРНИХ КОМПАНІЙ МАТЕРИНСЬКИХ КОМПАНІЙ, ДІЯЛЬНІСТЬ ЯКИХ РЕГУЛЮЄТЬСЯ ПРАВОМ ТРЕТЬОЇ КРАЇНИ, ТА ДО ПРИДБАННЯ УЧАСТІ ТАКИМИ МАТЕРИНСЬКИМИ КОМПАНІЯМИ

Стаття 51

Інформація, яку держави-члени повинні надавати Комісії

Уповноважені органи держави-члена повинні повідомляти Комісії та уповноваженим органам інших держав-членів:

(a) інформацію про будь-які ліцензії, надані прямим чи непрямим дочірнім компаніям однієї чи більше материнських компаній, діяльність котрих регулюється правом третьої країни;

(b) кожний випадок придбання материнською компанією частки участі у перестраховій компанії Співтовариства, що перетворить останню на її дочірню компанію.

У випадку, коли ліцензію, про яку вказано в пункті (a), надано прямій чи непрямій дочірній компанії однієї чи більше материнських компаній, діяльність котрих регулюється правом третіх країн, у повідомленні, яке уповноважені органи направляють до Комісії, має бути вказано структуру групи.

Стаття 52

Режим, що застосовується до перестрахових компаній, що діють на території Співтовариства, у третіх країнах

1. Держави-члени повідомляють Комісії будь-які труднощі загального характеру, з якими стикаються їхні компанії при започаткуванні чи веденні діяльності у третій країні.

2. Комісія регулярно складає доповіді про режим, що застосовується у третіх країнах до перестрахових компаній Співтовариства, за обставин, вказаних у частині 3, що стосується започаткування та ведення перестрахової діяльності в третіх країнах, а також придбання часток участі у компаніях перестраховування життя третіх країн, ведення перестрахової діяльності цими компаніями та міжнародне надання перестрахових послуг компаніями Співтовариства до третіх країн. Комісія подає ці доповіді до Ради, разом із відповідними пропозиціями та рекомендаціями.

3. У випадку, коли Комісія, чи то на основі доповідей, передбачених частиною 2, чи то на основі іншої інформації, робить висновок, що третя країна не надає перестраховим компаніям Співтовариства належного доступу на ринок, Комісія може подати пропозицію про надання їй відповідних повноважень для ведення переговорів з метою отримання покращеного доступу до ринку для перестрахової компанії Співтовариства.

4. Заходи, прийняті на основі цієї статті, мають відповідати зобов'язанням Співтовариства за будь-якими міжнародними угодами, особливо Світової організації торгівлі.

РОЗДІЛ VIII
ІНШІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 53

Право на звернення до суду

Держави-члени повинні забезпечити можливість оскарження рішень, ухвалених у відношенні перестрахових компаній, що здійснюють перестраховування життя на основі законів, нормативно – правових актів чи адміністративних положень, які було прийнято для імплементації цієї Директиви, в суді.

Стаття 54

Співробітництво держав-членів та Комісії

1. Держави-члени повинні співробітничати одна з одною з метою спрощення здійснення нагляду за перестраховуванням в Співтоваристві відповідно до цієї Директиви.
2. Комісія та уповноважені органи держав-членів повинні тісно співпрацювати з метою спрощення здійснення нагляду в межах Співтовариства та визначення будь-яких складнощів, на які поширюється дія цієї Директиви.

Стаття 55

Процедури Комітету

1. Допомогу Комісії надає Європейський комітет з питань страхування та професійних пенсій.
2. У випадку посилання на цю частину, застосовуються статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС, враховуючи положення статті 8.

Період, вказаний у частині шостій статті 5 Рішення 1999/468/ЄС, має становити 3 місяці.

3. Комітет повинен ухвалити Правила здійснення процедур.

Стаття 56

Технічні поправки

Наступні технічні поправки, які необхідно буде внести до цієї Директиви, приймаються відповідно до процедури, встановленої частиною другою статті 55:

- (a) розширення переліку організаційно-правових форм, наведених в Додатку 1,
- (b) роз'яснення статей, в яких йдеться про маржу платоспроможності (стаття 36), з метою врахування нових фінансових інструментів;
- (c) підвищення до 50% кількості премій та позовів, що використовуються для розрахунку мінімальної маржі платоспроможності, вказаної в частині третій та четвертій статті 37, в класах, інших ніж 11, 12 та 13, перерахованих в пункті А Додатку до Директиви 73/239/ЄЕС, для спеціальної перестрахової діяльності та типів контрактів, беручи до уваги їх специфічність.
- (d) внесення змін до мінімального гарантійного фонду, передбаченого частиною другою статті 40, з метою врахування економічного та фінансового розвитку,
- (e) роз'яснення визначень в статті 2 з метою забезпечення уніфікованого застосування цієї Директиви на території всього Співтовариства.

РОЗДІЛ ІХ

ЗМІНИ ТА ДОПОВНЕННЯ ДО ІСНУЮЧИХ ДИРЕКТИВ

Стаття 57

Зміни та доповнення до Директиви 73/239/ЄС

Таким чином, до Директиви 73/239/ЄС вносяться наступні зміни та доповнення:

1. В статті 12а, частини 1 та 2 повинні бути замінені на наступне:

1. Уповноважені органи держав-членів повинні бути проконсультовані щодо ліцензування компаній, що провадять страхування інше ніж, страхування життя, якими є:

(а) страхова або перестрахова дочірня компанія з ліцензією в іншій державі-члені; або

(b) дочірня компанія страхової чи перестрахової материнської компанії з ліцензією в іншій державі-члені; або

(c) знаходяться під контролем однієї особи, фактично чи юридично, що контролює страхову чи перестрахову компанію з ліцензією в іншій країні-члені.

2. Уповноважений орган держави-члена відповідальний за нагляд за кредитними установами та інвестиційними компаніями, повинен бути проконсультований щодо ліцензування компаній, що провадять страхування інше ніж страхування життя, якими є:

(а) дочірня компанія кредитної установи чи інвестиційної фірми з ліцензією в іншій державі-члені; або

(b) дочірня компанія материнської компанії кредитної установи чи інвестиційної фірми з ліцензією в іншій державі-члені; або

(c) знаходяться під контролем однієї особи, фактично чи юридично, що контролює кредитну установу чи інвестиційну фірму з ліцензією в іншій країні-члені.

2. В частині другій статті 13 наступний абзац повинен бути доданий:

Рідна держава-член страхової компанії не повинна відмовити у перестраховому контракті узгодженому страховою компанією з перестраховою компанією з виданою ліцензією відповідно до Директиви 2005/68/ЄС Європейського парламенту та ради від 16 листопада 2005 року з приводу перестраховання (*) чи з страховою компанією з виданою ліцензією відповідно до цієї Директиви чи Директиви 2002/83/ЄС Європейського парламенту та ради від 5 листопада 2002 року про страхування життя (**), на основах фінансової об'єднаності компаній страхування та перестраховання.

3. Частина 2 та 3 статті 15 повинні бути замінені на:

2. Рідна держава-член вимагає від кожної страхової компанії покрити технічні резерви та резерви вирівнювання встановлені в статті 15а цієї Директиви за допомогою узгодження активів у відповідності зі статтею 6 Директиви 88/357/ЄЕС. Що стосується ризиків, які мають місце на території Європейського Співтовариства, то такі активи повинні бути розміщені на території Співтовариства. Держави-члени не вимагають від страхових компаній розміщувати свої активи на території якоїсь конкретної держави-члена. Держава член походження може, однак, дозволити пом'якшення правил розміщення активів.

3. Держави-члени не будуть стримувати чи започатковувати для встановлення технічних резервів системи валового резервування, що вимагає закладати активи щоб покрити неотримані премії та невиконані вимоги перестраховиком, коли перестраховиком є компанія перестраховання з виданою ліцензією відповідно до Директиви 2005/68/ЄС чи страховою компанією з виданою ліцензією відповідно до цієї Директиви чи Директиви 2002/83/ЄС.

Якщо держава-член походження дозволяє будь-яким технічним резервам бути покритими вимогами до перестраховиків, які не є перестраховими компаніями з виданими ліцензіями згідно з Директивою 2005/68/ЄС та не є страховими компаніями з виданими ліцензіями відповідно до цієї Директиви чи Директиви 2002/83/ЄС, вона повинна встановити умови для прийняття таких вимог.

(*) OJ L 323, 9.12.2005, ст.1.

(**) OJ L 345, 19.12.2002, ст.1. Директива зі змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС (OJ L 79, 24.3.2005, ст.9).

4. Частина 2 статті 16 замінюється наступним:

(а) пункт (b) першого абзацу повинен бути замінений на наступне:

“(b) статутні чи вільні резерви, що не є прийнятими на себе зобов'язаннями та не класифіковані як резерви вирівнювання;”;

(b) ввідне слово та пункт (а) четвертого абзацу повинні бути замінені наступним:

“Наявна маржа платоспроможності повинна бути зменшена на наступні одиниці:

(а) об'єкти, в яких бере участь перестрахова компанія:

- страхові компанії, що підпадають під статтю 6 цієї Директиви, статтю 4 Директиви 2002/83/ЄС, чи статтю 1(b) Директиви 98/78/ЄС Європейського парламенту та Ради;
- перестрахові компанії, що підпадають під статтю 3 Директиви 2005/68/ЄС чи перестрахові компанії державне членів, що підпадають під статтю 1 (l) Директиви 98/78/ЄС;
- страхові холдингові компанії, що підпадають під статтю 1 (i) Директиви 98/78/ЄС,
- кредитні установи чи фінансові компанії, що підпадають під статтю 1(l) та (5) Директиви 2000/12/ЄС Європейського парламенту та ради,
- інвестиційні компанії та фінансові установи, що підпадають під статтю 1(2) Директиви Ради 93/22/ЄС та статтю 2(4) та (7) Директиви Ради 93/6/ЄЕС.

5. Стаття 16а змінена наступним чином:

(а) в частині третій, сьомий абзац має бути замінений на:

“Одержана таким чином сума, має бути помножена на коефіцієнт, що існує за три минулі фінансові роки суми вимог, які залишилися і які компанія має задовольнити після відрахування трансферів за перестраховування до загальної суми вимог; така пропозиція в жодному разі не може бути меншою ніж 50%. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу суми отримані від об'єктів спеціального призначення, згадуваних в статті 46 Директиви 2005/68/ЄС можуть бути відраховані як перестраховування;

(b) в частині 4, сьомий параграф повинен бути змінений на наступне:

“Одержана таким чином сума, має бути помножена на коефіцієнт, що існує за три минулі фінансові роки суми вимог, які залишилися і які компанія має задовольнити після відрахування трансферів за перестраховування до загальної суми вимог; така пропозиція в жодному разі не може бути меншою ніж 50%. На основі заяви компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу суми отримані від об'єктів спеціального призначення, згадуваних в статті 46 Директиви 2005/68/ЄС можуть бути відраховані як перестраховування;

6. Наступна стаття повинна бути включена:

“Стаття 17b

1. Кожна держава-член повинна вимагати від компанії страхування, чий головний офіс знаходиться поза межами її території та яка встановлює діяльність перестраховування встановлення мінімального гарантійного фонду відповідно до статті 40 Директиви 2005/68/ЄС, де виконується одна з наступних умов:

(а) зібрані премії від перестраховування перевищують 10% їх загальної кількості премій;

(b) зібрані премії від перестраховування перевищують 50 000 000 євро;

(c) технічні резерви, що з'являються в результаті перестрахових надходжень перевищують 10% всієї кількості технічних резервів.

2. Кожна країна-член може вибрати, чи пристосовувати до страхових компаній, що зазначалися в частині першій цієї статті та чий головні офіси знаходяться на їх території відповідно до положень статті 34 Директиви 2005/68/ЄС по відношенню до їх перестрахової діяльності, умови, що зазначені в частині першій.

В такому випадку, відповідна держава-член буде вимагати, щоб всі активи застосовані компанією страхування для покриття технічних резервів, що відносяться до надходжень від перестраховування, були обмежені, упорядковані та організовані окремо від прямої страхової діяльності страхової компанії, без будь якої можливості зміни. В цьому разі, і тільки відповідно до їх діяльності, пов'язаної з надходженням від перестраховування, страхові компанії можуть не дотримуватись статей 20, 21 та 22 Директиви 94/49/ЄЕС (*) та Додатку I до Директиви 88/357/ЄЕС.

Кожна держава-член має переконатись, що їх уповноважені органи довели розділення, зазначене в другій частині.

3. Якщо Комісія вирішує, відповідно до статті 56(c) Директиви 2005/68/ЄС збільшити кількість для розрахунку мінімальної маржі платоспроможності, зазначеної в статті 37(3) та (4) цієї Директиви, кожна держава-член повинна пристосувати це до таких страхових компаній, зазначених у частині першій цієї статті положення статей 35 та 39 цієї Директиви по відношенню до їх діяльності перестраховування.

(*) Директива Ради 92/49/ЄЕС від 18 червня 1992 року щодо узгодження законів, підзаконних актів та адміністративних положень, які стосуються прямого страхування, іншого, ніж страхування життя (OJ L 228, 11.8.1992, ст.1). Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

1. В статті 20а, частина 4 повинна бути замінена на наступне:

4. Держави-члени повинні переконатися, що їх уповноважені органи мають повноваження знизити скорочення, оснований на перестрахованні, маржі платоспроможності як визначено відповідно до статті 16а, де:
(а) характер та якість договорів перестраховування змінилась значно з моменту останнього фінансового року;
(б) немає, або дуже малий ризик зміни за контрактами перестраховування.

Стаття 58

Зміни та доповнення до Директиви 92/49/ЄС

Таким чином, до Директиви 92/49/ЄС вносяться наступні зміни та доповнення:

1. В статті 15, частина 1а повинна бути замінена наступним:

1а. Якщо покупець частини, зазначений у частині 1 цієї статті є страховою компанією, перестраховою компанією, кредитною установою чи інвестиційною компанією, яким видані ліцензії в інших державах-членах, або материнська компанія таких підприємств, або фактична чи юридична особа, що контролює діяльність таких підприємств, та якщо, як результат такої купівлі, компанія в якій покупець хоче купити частину стане дочірньою компанією або об'єктом контролю покупця, оцінка придбання буде об'єктом для попереднього консультування зазначено в статті 12а Директиви 73/239/ЄЄС.

2. В статті 16, частини 4, 5 та 6 повинні бути замінені наступним:

4. Компетентні органи, які отримують конфіденційну інформацію відповідно до пунктів 1 або 2, можуть використовувати її тільки в ході виконання своїх обов'язків:

- для перевірки того, що умови, які врегульовують започаткування страхової діяльності, виконуються, і для сприяння здійсненню нагляду за такою діяльністю, особливо щодо моніторингу технічних резервів, маржі платоспроможності, адміністративних та бухгалтерських процедур, а також внутрішніх механізмів управління,
- для застосування санкцій,

- в адміністративних оскарженнях рішень компетентних органів або

- в судових розглядах, які здійснюються відповідно до статті 53 або відповідно до спеціально передбачених положень цієї Директиви та інших Директив, що прийняті в сфері страхування та перестраховування.

5. Частини 1 і 4 не перешкоджають обміну інформацією всередині держави-члена, де існує два або більше компетентних органи в одній і тій же державі-члені, або, між державами-членами між компетентними органами влади і:

- органами, які відповідальні за здійснення офіційного нагляду за кредитними установами та іншими фінансовими організаціями та органами, які відповідальні за здійснення нагляду за фінансовими ринками,
- органи, які залучаються до процедури ліквідації та банкрутства страхової та перестрахової компанії, а також до інших побіжних процедур, і

- особами, які відповідальні за проведення передбачених законом аудиторських перевірок звітності страхових, перестрахових та інших фінансових установ, під час виконання своїх функцій нагляду, або для надання органам, які здійснюють примусову процедуру ліквідації чи гарантійним фондам необхідної інформації для здійснення покладених на них обов'язків. Отримана такими органами, іншими органами та особами інформація повинна відповідати певним умовам нерозголошення професійної таємниці, що передбачені частиною 1.

6. Не зважаючи на положення частин з 1 по 4, держави-члени можуть надати дозвіл на обмін інформацією між компетентними органами та:

- органам, відповідальним за спостереження за органами, що задіяні у процедурах ліквідації та банкрутства страхових та перестрахових компаній та інших подібних процедурах, або

- органами, відповідальними за спостереження за особами, відповідальними за проведення передбачених законом аудиторських перевірок звітності страхових компаній, перестрахових компаній, кредитних установ, інвестиційних фірм та інших фінансових інституцій, або

- незалежними актуаріями страхових та перестрахових компаній, що здійснюють законний нагляд за цими компаніями та органами, відповідальними за здійснення нагляду за такими актуаріями.

Держави-члени, які користуються правом, визначеним у першому підпункті повинні вимагати дотримання принаймні наступних умов:

- інформація має бути з метою здійснення спостереження чи законного нагляду, передбаченого у першому абзаці,

- інформація, отримана у цьому контексті підлягає умовам дотримання професійної таємниці, визначеним у частині 1,

- якщо інформація походить з іншої держави-члена, її не може бути розкрито без явної згоди компетентних органів, які її розкривають та, у відповідних випадках, тільки для тих цілей, для яких ці органи надали згоду.

Держави-члени повідомляють Комісії ті іншим державам-членам назви органів влади, осіб та організацій, які можуть отримувати інформацію у порядку, передбаченому цією статтею.

3. Стаття 21(1) змінюється на наступне:

(а) ввідне слово повинне бути замінене на наступне:

1. Держава-член походження може не надати дозвіл страховим компаніям покривати технічні резерви та резерви вирівнювання за рахунок будь-яких інших активів, крім таких:

(b) пункт (f) пункту (b) повинен бути замінений наступним:

(f) борги перестраховиків, включаючи частки перестраховиків у технічних резервах та об'єктів спеціального призначення, зазначених в статті 46 Директиви 2005/68/ЄС Європейського парламенту та ради від 16 листопада 2005 року щодо перестраховування (*).

(*) OJ L 323, 9.12.2005, ст. 1.

(а) третій абзац пункту (с) повинен бути замінений наступним:

Включення будь-якого з активів або категорії активів, перелічених в першому підпункті, не означає, що всі категорії активів повинні автоматично вважатися такими, що покривають технічні резерви. Держава-член походження встановлює більш детальні правила, які визначають умови для використання прийнятних активів.

1. В статті 22 (1) ввідне слово повинне бути замінено на:

1. Що стосується активів, які покривають технічні резерви та резерви вирівнювання, держава-член походження вимагає від кожної страхової компанії інвестувати не більше, ніж:

Стаття 59

Зміни та доповнення до Директиви 98/78/ЄС

Таким чином, до Директиви 98/78/ЄС вносяться наступні зміни та доповнення:

1. Назва повинна бути замінена на:

Директива 98/78/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 27 жовтня 1998 року щодо додаткового нагляду за страховими та перестраховими компаніями в страховій або перестраховій групі.

2. Стаття 1 таким чином змінюється на:

(а) Пункти (с), (і), (j) та (к) будуть змінені на наступне:

(с) компанія, що здійснює перестраховування, означає компанію, яка отримала ліцензію у відповідності до статті 3 Директиви 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2005 про перестраховування (*);

(*) OJ L 323, 9.12.2005, ст.1.

(і) страхова холдингова компанія – материнська компанія, головна діяльність якої полягає у придбанні та володінні участю у дочірній компанії, коли ці дочірні компанії є винятково, чи головним чином, страховими компаніями, перестраховими компаніями чи страховими та перестраховими компаніями держави, що не є членом, причому принаймні одна з таких дочірніх компаній має бути страховою чи перестраховою компанією, і яка не є змішаним фінансовим холдингом, як зазначено в Директиві 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2002 року щодо додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами в фінансовому конгломераті (*);

(j) холдингова компанія зі змішаною діяльністю – материнська компанія, інша ніж страхова компанія, страхова компанія держави, що не є членом, компанія, що здійснює перестраховування, компанія, що здійснює перестраховування держави, що не є членом, страхова холдингова компанія або змішана фінансова холдингова компанія, зазначена в Директиві 2002/87/ЄС, що включає як мінімум одну страхову чи одну перестрахову компанію серед його дочірніх компаній;

(к) компетентні органи – національні органи влади, уповноважені законом чи іншим нормативно-правовим актом на здійснення нагляду за страховими та перестраховими компаніями.

(*) OJ L 35, 11.2.2003, р.1. Директива змінена та доповнена Директивою 2005/1/ЄС (OJ L 79, 24.3.2005, ст.9);

(а) наступний пункт повинен бути доданий:

(l) компанія, що здійснює перестраховування держави, що не є членом означає компанію, що потребує видачі ліцензії відповідно до статті 3 Директиви 2005/68/ЄС, якщо її головний офіс знаходиться на території Співтовариства;

1. Статті 2, 3 та 4 мають бути замінені наступним:

Стаття 2

Випадки застосування додаткового нагляду за страховими та перестраховими компаніями

1. На додаток до положень Директиви 73/239/ЄЕС, Директиви 2002/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 року про страхування життя (*) та Директиви 2005/68/ЄС, що встановлюють правила нагляду за страховими компаніями та компаніями, що здійснюють перестраховування, держави-члени передбачають, що нагляд за будь-якою страховою компанією або компанією, що займається перестраховуванням, що є особою, яка приймає участь принаймні у одній страховій компанії, компанії, що займається перестраховуванням, страховій компанії держави, що не є членом, чи компанії, що займається перестраховуванням держави, що не є членом, доповнюється у спосіб, передбачений статтями 5,6,8 та 9 цієї Директиви.

2. Кожна страхова компанія чи компанія, що займається перестраховуванням, материнською компанією якої є холдингова страхова компанія, компанія страхування держави, що не є членом, чи компанія, що займається перестраховуванням держави, що не є членом, підлягає додатковому нагляду у спосіб, передбачений статтями 5(2), 6,8 та 10.

3. Кожна страхова компанія чи компанія, що займається перестраховуванням, материнською компанією якої є холдингова компанія зі змішаною діяльністю, підлягає додатковому нагляду у спосіб, передбачений статтями 5(2), 6 та 8.

Стаття 3

Сфера застосування додаткового нагляду

1. Здійснення додаткового нагляду у відповідності до статті 2 ніяким чином не означає, що вимагається, щоб компетентні органи відігравали наглядову роль по відношенню до страхової компанії держави, що не є членом, компанії, що здійснює перестраховання держави, що не є членом, холдингової страхової компанії, холдингової компанії зі змішаною діяльністю, що розглядаються індивідуально.

2. Додатковий нагляд повинен брати до уваги наступні компанії, що відносяться до статей 5,6,8,9 та 10:

- пов'язаних осіб страхової компанії та компанії, що займається перестраховою діяльністю;
- осіб, що приймають участь у страховій компанії та компанії, що займається перестрахованням;
- пов'язаних осіб осіб, що приймають участь у страховій компанії або компанії, що займається перестраховою діяльністю.

3. Держави - члени можуть вирішити не враховувати у додатковому нагляді, про який йдеться в статті 2, компанії, головні офіси яких знаходяться на території держави, що не є членом, у випадках, коли існують правові перешкоди для передачі необхідної інформації, не порушуючи положення Додатку I, пункту 2.5, а також Додатку II, пункту 4.

Крім того, компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду, можуть у випадках, що перераховані нижче, вирішувати для кожного конкретного випадку не брати компанію до уваги при здійсненні додаткового нагляду, про який йдеться в статті 2:

- якщо компанія, яка повинна бути включена, не представляє інтересу для цілей додаткового нагляду за страховими компаніями та компаніями, що здійснюють перестраховання;
- якщо включення фінансового стану компанії було б неналежним чи оманливим для цілей додаткового нагляду за страховими компаніями чи компаніями, що здійснюють перестраховання.

Стаття 4

Компетентні органи, що здійснюють додатковий нагляд

1. Додатковий нагляд здійснюється компетентними органами держави-члена, в якій страхова компанія або компанія, що здійснює перестраховання отримала ліцензію згідно статті 6 Директиви 73/239/ЄЕС або статті 4 Директиви 2002/83/ЄС або статті 3 Директиви 2005/68/ЄС.

2. У випадках, коли страхові компанії або компанії, що займаються перестрахованням, що отримали ліцензію у двох чи більше державах-членах, мають материнську компанію у вигляді тієї самої холдингової страхової компанії, страхової компанії держави, не члена, компанії, що займається перестрахованням держави, не члена а бо страхової холдингової компанії зі змішаною діяльністю, компетентні органи відповідних держав-членів можуть досягти згоди щодо того, котра з них є відповідальною за здійснення додаткового нагляду.

3. У випадках, коли держава-член має більше одного компетентного органу для пруденційного контролю за страховими компаніями і компаніями, що здійснюють перестраховання, така держава-член вживає необхідних заходів щодо організації співробітництва між цими органами.

(*) OJ L 345, 19.12.2002, ст.1. 1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

2. В статті 4, частина 1 повинна бути замінена наступним:

1. Держави-члени визначають, що компетентні органи вимагають, щоб кожна страхова компанія та компанія, що здійснює перестраховання, що підлягає додатковому нагляду, мала адекватні внутрішні механізми контролю щодо створення будь-яких даних, а також інформації, що стосується мети такого додаткового нагляду.

3. Статті 6,7 та 8 мають бути замінені на наступне:

Стаття 6

Доступ до інформації

1. Держави-члени забезпечують, щоб їх компетентні органи, відповідальні за здійснення додаткового нагляду, мали доступ до будь-якої інформації, яка може бути істотною для цілей нагляду за страховою компанією та компанією, що здійснює перестраховання, що підлягає додатковому нагляду. Компетентні органи можуть звертатися безпосередньо до відповідних компаній, про які йдеться в статті 3(2), для отримання необхідної інформації, тільки якщо така інформація вимагалась від страхової компанії або компанії, що здійснює перестраховання і не буда надана ним.

2. Держави-члени передбачають, що їх компетентні органи можуть здійснювати у межах їх території як самі, так і через посередництво осіб, яких вони призначають для цієї мети, підтвердження на місці інформації, про яку йдеться в частині 1, у:

- страховій компанії, яка підлягає додатковому нагляду;
- компанії, що здійснює перестраховання, яка підлягає додатковому нагляду;
- дочірніх компаніях цієї страхової компанії;

- дочірніх компаніях цієї компанії, що здійснює перестрахування;
- материнських компаніях цієї страхової компанії;
- дочірніх компаніях материнської компанії цієї страхової компанії;
- дочірніх компаніях материнських компаній цієї компанії, що здійснює перестрахування.

3. У випадках, коли при застосуванні цієї статті, компетентні органи однієї держави-члена у деяких випадках бажають перевірити важливу інформацію, що стосується компанії, розташованої на території іншої держави-члена, яка є пов'язаною страховою компанією, компанією, що здійснює перестрахування, дочірньою компанією, материнською компанією чи дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, що підлягає додатковому нагляду, вони повинні звернутися з запитом до компетентних органів такої іншої держави-члена, про проведення перевірки на місці. Органи, що отримують такі запити, повинні діяти у межах своєї юрисдикції, здійснюючи підтвердження самостійно, дозволяючи органам, що подали запит, здійснити її або дозволити аудитору чи експерту здійснити її.

Компетентний орган, що робив запит, може за бажанням, приймати участь у підтвердженні, якщо він не здійснює підтвердження самостійно.

Стаття 7

Співробітництво між компетентними органами

1. У випадках, коли страхові компанії чи компанії, що здійснюють перестрахування, що здійснюють підприємницьку діяльність у різних державах-членах прямо чи опосередковано пов'язані чи мають спільну компанію, яка приймає участь, - компетентні органи кожної держави-члена доводять до відома одне одного за запитом, всю істотну інформацію, що може дозволити чи сприяти здійсненню нагляду згідно до цієї Директиви, і за власною ініціативою доводять до відома інформацію, яку вони вважають істотною для інших компетентних органів.

2. У випадках, коли страхова компанія або компанія, що здійснює перестрахування, і або будь-яка кредитна установа, як визначено Директивою 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 щодо започаткування та подальшого здійснення діяльності кредитних установ (*) або інвестиційна фірма, як визначено Директивою Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року щодо інвестиційних послуг в сфері цінних паперів (**), чи вони обидві, є прямо чи опосередковано пов'язаними чи мають спільну компанію, яка приймає участь, - компетентні органи і органи, що мають державні обов'язки щодо здійснення нагляду за цими чи іншими компаніями тісно співпрацюють. Без шкоди до своїх відповідних обов'язків, ці органи забезпечують один одного будь-якою інформацією, яка, вірогідно, може полегшити їх завдання, зокрема у рамках цієї Директиви.

3. Інформація, отримана відповідно до цієї Директиви і, зокрема, будь-який обмін інформацією між компетентними органами, який передбачається цією Директивою, потрапляють у сферу дії положень щодо захисту професійної таємниці, як визначено статтею 16 Директиви Ради 92/49/ЄЕС від 18 червня 1992 року щодо узгодження законів, підзаконних актів та адміністративних положень, які стосуються прямого страхування, іншого, ніж страхування життя (третья Директива, яка стосується страхування, іншого, ніж страхування життя)(***) та статтею 16 Директиви 2002/83/ЄС та статтями від 24 до 30 Директиви 2005/68/ЄС.

Стаття 8

Внутрішньогрупові операції

1. Держави-члени передбачають, що компетентні органи здійснюють загальний нагляд за операціями між:

(а) страховою компанією та компанією, що здійснює перестрахування та:

- (i) пов'язаною особою страхової компанії та компанії, що здійснює перестрахування;
- (ii) особою, що приймає участь у страховій компанії та компанії, що здійснює перестрахування;
- (iii) пов'язаною особою особи, що приймає участь у страховій компанії та компанії, що здійснює перестрахування;

(b) страховою компанією та компанією, що здійснює перестрахування та фізичною особою, яка має участь у:

- (i) страховій компанії, компанії, що займається перестрахуванням чи у будь-якій її пов'язаній особі;
- (ii) особі, що приймає участь у страховій компанії та компанії, що здійснює перестрахування;
- (iii) пов'язаній особою особи, що приймає участь у страховій компанії та компанії, що здійснює перестрахування.

Ці операції зокрема стосуються:

- займу,
- гарантій та позабалансових операцій,
- елементів, що стосуються маржі платоспроможності,
- інвестицій,
- операцій перестрахування,
- угод розподілу витрат.

2. Держави-члени можуть вимагати від компаній страхування та компаній, що здійснюють перестрахування мати адекватний ризик-менеджмент та механізм внутрішнього контролю, включаючи правильні процедури звітності та бухгалтерії, з метою визначити, виміряти, промоніторити та контролювати операції як визначено в частині 1 відповідно. Держави-члени можуть вимагати принаймні річну звітність страхових компаній або

компаній, що здійснюють перестраховання, компетентним органам щодо істотних операцій. Ці процеси та механізми повинні бути об'єктами для нагляду з боку компетентних органів.

Якщо на основі цієї інформації виявляється, що платоспроможність страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховання, є чи може бути під ризиком, компетентні органи на рівні страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховання, вживають відповідних заходів.

(*) OJ L 126, 26.5.2000, ст. 1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

(**) OJ L 141, 11.6.1993, ст.27. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2002/87/ЄС.

(***) OJ L 228, 11.8.1992, ст.1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

6. В статті 9, частина 3 повинна бути замінена на:

“3. Якщо розрахунок, про який йдеться в пункті 1, показує, що скоригована платоспроможність є негативною, компетентні органи вживають необхідних заходів на рівні відповідності страхової компанії або компанії, що здійснює перестраховання.”

7. Таким чином, стаття 10 змінена на наступне:

(а) назва повинна бути замінена на наступну:

“Страхові холдингові компанії, страхові компанії та компанії, що здійснюють перестраховання, держави, що не є членом”;

(b) частини 2 та 3 повинні бути замінені на наступне:

“2. У випадку, про який йдеться в статті 2(2), розрахунок включає усі пов'язані особи страхової холдингової компанії, страхової компанії та компанії, що здійснює перестраховання, держави, що не є членом, у спосіб, що передбачений в Додатку II.

3. Якщо на основі даного розрахунку компетентні органи роблять висновок, що платоспроможність дочірньої страхової компанії або компанії, що здійснює перестраховання страхової холдингової компанії, страхової компанії та компанії, що здійснює перестраховання, держави, що не є членом, є чи може біти під ризиком, вони вживають належних заходів на рівні такої страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховання.”

1. Таким чином, стаття 10а змінена на наступне:

(а) в частині 1, пункт (b) повинен бути змінений на наступне:

“(b) компанії, що здійснюють перестраховання що мають, як особи, що приймають участь в компаніях, як зазначається в статті 2, які мають їх головні офіси в третіх країнах;

(c) страхові компанії або компанії, що здійснюють перестраховання держав, що не є членами, та що мають як особи, що приймають участь в компаніях, як зазначається в статті 2, які мають їх головні офіси в співдружності.”;

(b) частина 2 повинна бути замінена наступним:

“2. Угоди, про які говорилось в частині 1 повинні доводити наступне:

(а) компетентні органи держав-членів мають право отримати необхідну інформацію для додаткового нагляду над страховими компаніями та компаніями, що здійснюють перестраховання, що мають свої головні офіси в співтоваристві та які мають дочірні компанії, або учасників в компаніях поза співдружністю; та

(b) компетентні органи третіх країн мають право отримати необхідну інформацію для додаткового нагляду над страховими компаніями та компаніями, що здійснюють перестраховання, що мають свої головні офіси на їх територіях та які мають дочірні компанії, або учасників в компаніях в одній або більше державах-членах.”

2. Додатки I та II до Директиви 98/78/ЄС повинні бути замінені на Додаток II до цієї Директиви.

Стаття 60

Зміни та доповнення до Директиви 2002/83/ЄС

Таким чином, до Директиви 2002/83/ЄС вносяться наступні зміни та доповнення:

1. В статті 1(1) наступні пункти повинні бути додані:

“(s) компанія, що здійснює перестраховання означає компанію, що здійснює перестраховання, як зазначено в статті 2 пункті (c) Директиви 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2005 року щодо перестраховання(*)”

(*) OJ L 323, 9.12.2005, ст.1.

1. Наступна стаття повинна бути включена:

“Стаття 9а

Попередня консультація з компетентними органами інших держав-членів

1. Компетентні органи інших держав-членів повинні бути проконсультовані перед наданням ліцензій компаніям страхування життя, якими є:

(а) дочірня компанія компанії страхування чи компанії, що здійснює перестраховування, якій надана ліцензія в іншій державі-члені; чи

(b) дочірня компанія материнської компанії страхової компанії або компанії, що здійснює перестраховування, якій надана ліцензія в іншій державі-члені; чи

(c) контрольовані однією особою, фактично чи юридично, що контролює страхову компанію чи компанію, що здійснює перестраховування, якій надана ліцензія в іншій державі-члені.

2. Уповноважений орган держави-члена відповідальний за нагляд за кредитними установами та інвестиційними компаніями, повинен бути проконсультований щодо ліцензування компаній, що провадять страхування життя, якими є:

(а) дочірня компанія кредитної установи чи інвестиційної фірми з ліцензією в іншій державі-члені; або

(b) дочірня компанія материнської компанії кредитної установи чи інвестиційної фірми з ліцензією в іншій державі-члені; або

(c) знаходяться під контролем однієї особи, фактично чи юридично, що контролює кредитну установу чи інвестиційну фірму з ліцензією в іншій країні-члені.

3. Відповідні компетентні органи зазначені в частині 1 та 2 повинні консультивати один одного під час оцінки відповідності акціонерів, а також репутації та досвіду директорів, залучених в управління іншого підприємства тієї ж групи. Вони повинні інформувати одне одного щодо будь-якої інформації, що стосується відповідності акціонерів, а також репутації та досвіду директорів, що діють у відповідності до інших компетентних органів, залучених у наданні ліцензій також як і продовжуючи оцінка відповідності операційним умовам.

3. В статті 10(2), наступний абзац повинен бути доданий:

Рідна держава-член страхової компанії не відмовить у перестраховому контракті, укладеному страховою компанією з компанією, що здійснює перестраховування, якій надано ліцензію відповідно до Директиви 2005/68/ЄС чи страховою компанією, якій надано ліцензію відповідно до Директиви 73/239/ЄЕС або цієї Директиви на основах прямо призначених до фінансової правильності компанії перестраховування чи компанії страхування.

4. В статті 15, наступна частина повинна бути включена:

1а. Якщо покупець частини, зазначений у частині 1 цієї статті є страховою компанією, перестраховою компанією, кредитною установою чи інвестиційною компанією, яким видані ліцензії в інших державах-членах, або материнська компанія таких підприємств, або фактична чи юридична особа, що контролює діяльність таких підприємств, та якщо, як результат такої купівлі, компанія, в якій покупець хоче купити частину стане дочірньою компанією або об'єктом контролю покупця, оцінка придбання буде об'єктом для попереднього консультивання зазначено в статті 9а.

5. Таким чином, стаття 16 змінена та доповнена наступним:

(а) Частини 4, 5 та 6 повинні бути замінені на наступне:

4. Уповноважені органи, які отримали конфіденційну інформацію на основі частин першої та другої можуть використовувати її у своїй діяльності лише для:

- перевірки відповідності умовам початку ведення діяльності страхування та спрощення здійснення моніторингу ведення такої діяльності, особливо що стосується моніторингу технічних резервів, маржі платоспроможності, адміністративних процедур та процедур бухгалтерського обліку, а також належних механізмів внутрішнього контролю, або
- накладення санкцій, або
- протягом адміністративного оскарження рішень уповноважених органів, або
- у судових провадженнях, розпочатих відповідно до статті 67 або відповідно до спеціальних положень, передбачених цією Директивою чи іншими директивами, ухваленими у сфері страхування життя чи перестраховування.

5. Положення частин 1 та 4 не перешкоджають обміну інформацією в межах однієї держави-члена у випадку, коли у одній державі-члені є більш, як один уповноважений орган, або між державами-членами, між уповноваженими органами та:

- державними органами, відповідальними за здійснення офіційного нагляду за кредитними установами та іншими фінансовими організаціями, та державними органами, відповідальними за здійснення нагляду за фінансовими ринками,
- органами, що беруть участь у процесі ліквідації та банкрутства страхових компаній, компаній, що здійснюють перестраховування, а також інших подібних провадженнях; та
- особами, відповідальними за здійснення передбачених законом аудиторських перевірок звітів страхових компаній, компаній, що здійснюють перестраховування та інших фінансових установ при здійсненні їхніх наглядових функцій, а також передачі органам, які здійснюють управління (примусовою) ліквідацією або гарантійними фондами, інформації, необхідної для виконання ними їхніх функцій. Інформація, отримана цими органами, установами та особами, охоплюється обов'язком збереження професійної таємниці, встановленим у частині першій.

6. Не зважаючи на положення частин 1 – 4 держави-члени можуть надати дозвіл на обмін інформацією між уповноваженими органами та:

- органами, відповідальними за спостереження за установами, які беруть участь у провадженні з ліквідації чи банкрутства страхової компанії, компанії, що здійснює перестрахування або інших подібних провадженнях, або
- органами, відповідальними за спостереження за особами, на яких покладено обов'язок здійснення передбаченого законом аудиту звітів страхових компаній, компаній, що здійснюють перестрахування, кредитних установ, інвестиційних фірм та інших фінансових установ, або
- незалежними актуаріями страхових компаній та компаній, що здійснюють перестрахування, які здійснюють законний нагляд за цими страховими компаніями, та органами, відповідальними за спостереження за діяльністю таких актуаріїв.

Держави-члени, які скористались можливістю, передбаченою у першому абзаці, повинні вимагати відповідності принаймні наступним умовам:

- інформація має бути для цілі проведення нагляду чи юридичного нагляду, вказаному у першому абзаці,
- відносно отриманої таким чином інформації діє обов'язок збереження професійної таємниці, передбачений частиною першою,
- у випадку, коли інформація походить з іншої держави-члена, її не може бути відкрито без явної згоди уповноважених органів, що її надали, і, у відповідних випадках, тільки для цілей, для яких ці органи надали згоду.

Держави-члени повинні повідомити Комісії та іншим державам-членам назви органів чи установ, які можуть отримувати інформацію на основі цієї частини.

(b) частина 8 повинна бути замінена наступним:

8. Частини з 1 по 7 не можуть перешкодити компетентним органам від передавання:

- центральним банкам та іншим органам, які виконують подібні функції у якості органів, що здійснюють валютне регулювання,
- у відповідних випадках, - іншим органам публічної влади, відповідним за спостереження за платіжними системами, інформацію, призначену для виконання їхніх завдань, та можуть дозволяти таким органам чи установам передавати уповноваженим органам інформацію, що необхідна їм для цілей частини четвертої. Отримана таким чином інформація охоплюється обов'язком збереження професійної таємниці, встановленим цієї статтею.

6. Стаття 20 (4) повинна бути замінена на наступне:

4. Держави-члени не можуть вимагати чи започатковувати для встановлення технічних резервів системи валового резервування, що потребує закладення активів, щоб покрити неотримані премії та вимоги до перестраховиків, яким надана ліцензія згідно з Директивою 2005/68/ЄС, коли перестраховик це компанія, що здійснює перестрахування чи страхова компанія, якій надана ліцензія відповідно до Директиви 73/239/ЄЕС чи цієї Директиви.

У випадку, коли рідна держава-член дозволяє покриття будь-яких технічних резервів вимогами до перестраховиків, що не компанією, що здійснює перестрахування, якій надана ліцензія відповідно до Директиви 2005/68/ЄС або страховою компанією, якій надано ліцензію відповідно до Директиви 73/239/ЄЕС або цієї Директиви, вона повинна встановити умови для прийняття таких вимог.

7. Таким чином, стаття 23 доповнюється та змінюється наступним:

(a) в частині 1(В, пункт (f) повинен бути замінений наступним:

(f) борги, належні до сплати перестраховиками, включаючи частки перестраховиків у технічних резервах, та об'єктами спеціального призначення, зазначеними в статті 46 Директиви 2005/68/ЄС;

(b) в частині 3, перший абзац повинен бути замінений наступним:

3. Включення будь-яких активів чи категорії активів з переліку, наведеного у частині першій, не означає автоматичного прийняття всіх цих активів у якості покриття технічним резервів. Рідна держава-член має встановити більш детальні правил стосовно умов користування такими прийнятними активами.

8. В статті 27(2), наступні абзаци повинні бути додані:

Наявна маржа платоспроможності повинна знижуватись за наступними даними:

(a) участь компаній страхування в наступних об'єктах:

- страхових компаніях, що підпадають під статтю 4 цієї Директиви, статтю 6 Директиви 73/239/ЄЕС, чи статтю 1(b) Директиви 98/78/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 27 жовтня 1998 року щодо додаткового нагляду за страховими компаніями в страховій групі (*),
- перестрахових компаніях, що підпадають під статтю 3 Директиви 2005/68/ЄС чи компанії перестрахування держав-не членів, що підпадають під статтю 1(l) Директиви 98/78/ЄС,
- страхові холдинги, що підпадають під статтю 1(i) Директиви 98/78/ЄС,
- кредитні установи чи фінансові установи, що підпадають під статтю 1(l) та (5) Директиви 2000/12/ЄС Європейського Парламент та Ради від 20 березня 2000 року щодо започаткування діяльності кредитних установ (**),
- інвестиційні компанії та фінансові установи, що підпадають під статтю 1(2) Директиви 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року щодо інвестиційних послуг на ринку цінних паперів(***) та статтю 2(4) та 2(7) Директиви Ради 93/6/ЄЕС від 15 березня 1993 року про адекватність капіталу інвестиційних фірм і кредитних установ (****);

(b) кожне з наступних зазначень, які компанія страхування тримає у відношенні до об'єктів, зазначених в пункті (а), в яких вона приймає участь:

(ii) інструменти, що відносяться до абзацу 3;

(iii) інструменти, що відносяться до статті 16(3) Директиви 73/239/ЄЕС;

(iv) субординовані позови та інструменти, що відносяться до статті 35 та статті 36(3) Директиви 2000/12/ЄС.

Там де акції в інших кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових чи перестрахових компаніях чи страхових холдингах зберігаються тимчасово для цілей фінансової підтримки створеної для реорганізації та збереження об'єкта, компетентний орган може не вимагати знижень з резервів, що підпадають під пункти (а) та (b) третього абзацу.

Як альтернатива до зниження активу в пункті (а) та (b) третього абзацу, які компанії страхування зберігають в кредитних установах, інвестиційних фірмах та фінансових установах, держави-члени можуть дозволити їх компаніям страхування пристосувати методи *mutatis mutandis* 1,2 чи 3 Додатку I Директиви 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2002 року щодо додаткового нагляду за кредитними установами, компаніями страхування та інвестиційними фірмами у фінансовому конгломераті (****). Метод I (Бухгалтерська консолідованість) має бути пристосований тільки якщо компетентний орган є впевненим щодо рівня інтеграції менеджменту та внутрішнього контролю в об'єктах, які будуть включені в консолідацію. Вибраний метод повинен бути пристосований в постійному порядку увесь час.

Держави-члени можуть забезпечити, що для розрахунку маржі платоспроможності, яка забезпечена цією Директивою, компанії страхування підпадають під додатковий нагляд відповідно до Директиви 98/78/ЄС або під додатковий нагляд відповідно до Директиви 2002/87/ЄС, не повинні знижувати активи зазначені в пунктах (а) та (b) третього абзацу, які зберігаються в кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових чи перестрахових компаніях або страхових холдингах що включені до додаткового нагляду. Для цілей зниження участі, зазначеній в цьому пункті, участь може означати участь, як зазначено в статті 1 (f) Директиви 98/78/ЄС.

(*) OJ 330, 5.12.1998, ст. 1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС (OJ L 79, 24.3.2005, ст.9).

(**) OJ L 126, 26.5.2000, ст.1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

(***) OJ L 141, 11.6.1993, ст.27. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2002/87/ЄС (OJ L 35, 11.2.2003, ст.1).

(****) OJ L 141, 11.6.1993, ст.1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

(*****) OJ L 35, 11.2.2003, ст.1. Директива з останніми змінами та доповненнями Директивою 2005/1/ЄС.

1. Таким чином стаття 28(2) змінена та доповнена наступним:

(а) пункт (а) повинен бути замінений наступним:

“(а) перший показник:

4% математичних резервів відносно прямої діяльності та сумарних надходжень з перестраховування та від перестрахових цесій необхідно помножити на коефіцієнт, рівний відношенню різниці загальних математичних резервів та цесій перестраховування до суми загальних математичних резервів; показники беруться за останній фінансовий рік. У жодному випадку такий коефіцієнт не може бути меншим за 85%. На основі заяви страхової компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу суми, відшкодовані об'єктами спеціального призначення, що відносяться до статті 46 Директиви 2005/68/ЄС можуть бути знижені як перестраховування.”;

(b) в пункті (b), перший абзац повинен бути замінений наступним:

“(b) другий показник:

у відношенні полісів, по яких ризиковий капітал не є від'ємним числом, - 0,3% такого капіталу, гарантованого компанією страхування життя, необхідно помножити на коефіцієнт, рівний відношенню загального ризикового капіталу, утримуваного у якості пасиву компанії після цесії перестраховування та ретроцесії до загальної суми валового ризикового капіталу з перестраховування; показники беруться за останній фінансовий рік. У жодному випадку такий коефіцієнт не може бути меншим за 50%. На основі заяви страхової компанії, по подається до уповноваженого органу рідної держави-члена разом із підтверджуючими доказами, та за згодою уповноваженого органу суми, відшкодовані об'єктами спеціального призначення, що відносяться до статті 46 Директиви 2005/68/ЄС можуть бути знижені як перестраховування.”;

2. Наступна стаття повинна бути включена:

“Стаття 28а

Маржа платоспроможності для компаній страхування, що здійснюють перестраховування

1. Кожна держава-член повинна вимагати від кожної компанії страхування, головний офіс якої розташований на її території положення статей 35 та 39 Директиви 2005/68/ЄС по відношенню до їх перестрахової діяльності, де одна з наступних умов виконується:

(а) зібрані премії перестраховування перевищують 10% загальної премії;

(b) зібрані премії перестраховування перевищують 50 000 000 євро;

(c) технічні резерви, що з'являються з перестрахових надходжень перевищують 10% загальних технічних резервів.

2. Кожна держава-член може вимагати від кожної компанії страхування, про яку зазначено в частині 1 цієї статті та чий головний офіс розташований на її території положення статті 34 Директиви 2005/68/ЄС по відношенню до їх перестрахової діяльності, де одна з встановлених в частині 1 умов виконується.

В такому випадку, відповідна держава-член буде вимагати, щоб всі активи застосовані компанією страхування для покриття технічних резервів, що відносяться до надходжень від перестраховування, були обмежені, упорядковані та організовані окремо від прямої страхової діяльності страхової компанії, без будь якої можливості зміни. В цьому разі, і тільки відповідно до їх діяльності, пов'язаної з надходженням від перестраховування, страхові компанії можуть не дотримуватись статей 22 та 26.

Кожна держава-член має переконатись, що їх уповноважені органи довели розділення, зазначене в другій частині.”

3. Стаття 37 (4) повинна бути замінена наступним:

“4. Держави-члени повинні бути впевнені, що компетентні органи мають повноваження знизити відрахування, основане на перестрахованні, відповідно до маржі платоспроможності, як визначено в статті 28 де:

(а) характер чи якість договорів перестраховування змінились сильно з моменту останнього фінансового року;

(b) немає, або існує дуже малий ризик зміни згідно договору перестраховування.”

РОЗДІЛ X

ПЕРЕХІДНІ ТА КІНЦЕВІ ПЛОЖЕННЯ

Стаття 61

Права, набуті існуючими перестраховими компаніями

1. Перестрахові компанії, що підпадають під Директиву, яким була надана ліцензія та які спрямовані на здійснення перестрахової діяльності у відповідності з положеннями держав-членів, в яких вони мають свої головні офіси, до 10 грудня 2005 року будуть діяти у відповідності до статті 3.

Однак, від них вимагається відповідати положенням Директиви, що стосується ведення діяльності перестраховування та з вимогами встановленими в статті 6(a), (c), (d), статті 7, 8 та 12 статті від 32 до 41 від 10 грудня 2007.

2. Держави-члени можуть дозволити перестраховим компаніям, що зазначаються в частині 1 яка від 10 грудня 2005 не відповідає статтям 6(a),7,8 та статтям від 32 до 40 в періоді до 10 грудня 2008 року з метою відповідати с вимогами.

Стаття 62

Компанії перестраховування, що закінчують свою діяльність

1. Компанії перестраховування, які до 10 грудня 2007 року припинили укладати нові перестрахові контракти та ексклюзивно адмініструвати існуючий портфель з метою припинити їх діяльність не будуть підпорядковуватись цій Директиві.

2. Держави-члени випускають лист таких перестрахових компаній та повідомлять цей лист іншим державам-членам.

Стаття 63

Перехідний період для статей 57(3) та 60(6)

Держави-член може відкласти прийняття положень статті 57(3) цієї Директиви, що змінює статтю 15(3) Директиви 73/239/ЄЕС та положення статті 60(6) Директиви до 10 грудня 2008.

Стаття 64

Переміщення

1. Держави-члени приймають в силу закони, підзаконні та нормативні положення необхідні, щоб відповідати цій Директиві, до 10 грудня 2007 року. Вони мають негайно доповісти Комісії про тексти цих заходів.

Коли держави-члени приймають ці заходи, вони матимуть посилання на цю Директиву або будуть супроводжуватися цими посиланнями у випадку офіційного розголошення. Держави-члени мають визначити як таке посилання можна зробити.

2. Держави-члени мають доповісти Комісії про текст головних положень національного законодавства, які вони приймають в сфері, охопленій Директивою

Стаття 65

Вступ в силу

Ця директива вступає в силу на наступний день після публікації в Офіційному Віснику Європейського Співтовариства.

Стаття 66

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Страсбург, 16 листопада 2005 року.

За Європейський Парламент - Президент

Дж. Борелл Фонтель

За Раду - Президент

Бач Лютерворт

ДОДАТОК I

Форми компаній, що здійснюють перестраховування:

- у випадку Королівства Бельгії: 'société anonyme/naamloze vennootschap', 'société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen', 'association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging', 'société coopérative/coöperatieve vennootschap';
- у випадку Республіки Чехія: 'akciová společnost';
- у випадку Королівства Данії: "aktieselskaber", "gensidige selskaber";
- у випадку Федеративної Республіки Німеччини: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Oeffentlich – rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen";
- у випадку Республіки Естонія: 'aktiaselts';
- у випадку Республіки Греція: 'ανώνυμη εταιρία', 'αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός';
- у випадку Королівства Іспанії: 'sociedad anónima';
- у випадку Республіки Франції: 'société anonyme', 'société d'assurance mutuelle', 'institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale', 'institution de prévoyance régie par le code rural' and 'mutuelles régies par le code de la mutualité';
- у випадку Ірландії: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- у випадку Республіки Італія: 'società per azioni';
- у випадку Республіки Кіпр: 'Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές' ή 'Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση';
- у випадку Республіки Латвія: 'akciju sabiedrība', 'sabiedrība ar ierobežotu atbildību';
- у випадку Республіки Литви: 'akcinė bendrovė', 'uždaroji akcinė bendrovė';
- у випадку Великого Герцогства Люксембург: 'société anonyme', 'société en commandite par actions', 'association d'assurances mutuelles', 'société coopérative';
- у випадку Республіки Угорщина: 'biztosító részvénytársaság', 'biztosító szövetkezet', 'harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe';
- у випадку Республіки Мальта: 'limited liability company/kumpannija ta responsabbiltà limitata';
- у випадку Королівства Нідерланди: 'naamloze vennootschap', 'onderlinge waarborgmaatschappij';
- у випадку Республіки Австрія: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit';
- у випадку Республіки Польща: 'spółka akcyjna', 'towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych';
- у випадку Республіки Португалія: 'sociedade anónima', 'mútua de seguros';
- у випадку Республіки Словенія: 'delniška družba';
- у випадку республіки Словаччина: 'akciová spoločnosť';
- у випадку республіки Фінляндія: 'keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag', 'vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag', 'vakuutusyhdistys/försäkringsförening';
- у випадку Республіки Швеція: 'försäkringsaktiebolag', 'ömsesidigt försäkringsbolag';
- у випадку Об'єднаного Королівства: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, 'the association of underwriters known as Lloyd's'.

Додатки I та II Директиви 98/78/ЄС повинні бути замінені на наступне:

ДОДАТОК II

ОБЧИСЛЕННЯ СКОРИГОВАНОЇ ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ ТА КОМПАНІЙ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ ПЕРЕСТРАХУВАННЯ

1. ВИБІР МЕТОДУ ОБЧИСЛЕННЯ І ЗАГАЛЬНИХ ПРИНЦИПІВ

А. Держави-члени забезпечують, що обчислення скоригованої платоспроможності страхових компаній та компаній, що здійснюють перестраховування, про які йдеться в Статті 2(1), здійснюється згідно з одним із методів, описаних у пункті 3. Держави-член може, проте, передбачити, що компетентні органи надають дозвіл чи зобов'язують до застосування методу, передбаченого пунктом 3, іншого ніж той, що обрала держава-член.

В. Пропорційність

Обчислення скоригованої платоспроможності страхових компаній та компаній, що здійснюють перестраховування бере до уваги пропорційну долю, яку має особа, що приймає участь у її пов'язаних особах.

Термін « пропорційна доля » означає, у випадках використання методу 1 або методу 2, що описані в пункті 3, співвідношення підписаного капіталу, яким володіють прямо чи опосередковано компанія, що приймає участь, чи, у випадку використання методу 3, що описаний у пункті 3, відсоткові відношення, що застосовують для здійснення консолідованих звітів.

Проте, незалежно від того, який метод використовується, у випадках, коли пов'язана особа є дочірньою компанією і має дефіцит платоспроможності, загальний дефіцит платоспроможності дочірньої компанії повинен бути врахованим.

Проте, у випадках, коли, на думку компетентних органів, відповідальність материнської компанії, що володіє часткою капіталу, чітко і недвозначно обмежується такою часткою капіталу, такі компетентні органи можуть надавати дозвіл на врахування дефіциту платоспроможності дочірньої компанії на основі пропорційності.

Якщо між компаніями в страховій чи перестраховій групі немає капітальних зв'язків, компетентний орган повинен визначити частку пропорційності, що має бути взята до уваги.

С. Усунення подвійного використання елементів маржі платоспроможності

С.1. Загальні трактування елементів маржі платоспроможності

Незалежно від методу, що використовується для розрахунку скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, подвійне використання елементів, що стосуються маржі платоспроможності до різних страхових компаній чи компаній, що здійснюють перестрахування, що береться до уваги при такому розрахунку, повинно бути виключене.

Для цієї мети, при обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування і у випадках, коли не можуть бути застосовані методи, описані у пункті 3, виключаються такі суми:

- вартість будь-якого активу даної страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, що представляє фінансування елементів, придатних для маржі платоспроможності однієї із пов'язаних осіб компанії страхування або компанії, що здійснює перестрахування,
- вартість будь-якого активу пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування до компанії страхування чи до компанії, що здійснює перестрахування, що представляє фінансування елементів, що стосуються маржі платоспроможності такої страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування,
- вартість будь-якого активу пов'язаної страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, до компанії страхування чи до компанії, що здійснює перестрахування, що представляє фінансування елементів, що стосуються маржі платоспроможності будь-якої іншої пов'язаної страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, до компанії страхування чи до компанії, що здійснює перестрахування.

С.2. Трактування певних елементів

Без шкоди для положень розділу С.1:

- резерви прибутку та майбутні прибутки, що виникають у пов'язаної компанії страхування життя чи компанії, що здійснює перестрахування життя до страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, для якого обчислюється скоригована платоспроможність, а також
- будь-який підписаний, але не сплачений капітал пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування до компанії страхування чи до компанії, що здійснює перестрахування, для якої обчислюється скоригована платоспроможність, може бути включений до розрахунку лише якщо він підходить для покриття вимоги до маржі платоспроможності такої пов'язаної компанії. Проте, будь-який підписаний, але не сплачений капітал, що представляє потенційне зобов'язання зі сторони пов'язаної компанії, також виключаються з розрахунку.

Будь-який підписаний, але не сплачений капітал страхової компанії, що приймає участь або компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, що представляє потенційне зобов'язання зі сторони пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування, також виключається з розрахунку.

Будь-який підписаний, але не сплачений капітал пов'язаної страхової компанії, або компанії, що здійснює перестрахування, що представляє потенційне зобов'язання зі сторони іншої пов'язаної страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування тієї ж пов'язаної компанії страхування чи компанії, що здійснює перестрахування, також виключається з розрахунку.

С.3. Переміщуваність

Якщо компетентні органи вважають, що певні елементи, що стосуються маржі платоспроможності пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування, інші ніж ті, про які йдеться в розділі С.2, не можуть бути ефективно зроблені доступними для покриття вимог до маржі платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, для якого обчислюється скоригована платоспроможність, ці елементи можуть бути включені в розрахунок лише в тому разі, якщо вони придатні для покриття вимог щодо маржі платоспроможності пов'язаної компанії.

С.4. Сума елементів, про які йдеться в розділах С.2 і С.3, не може перевищувати вимог до маржі платоспроможності пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування.

D. Виключення створення капіталу у межах групи

Коли оцінюється скоригована платоспроможність, не береться до уваги жоден елемент, що стосується маржі платоспроможності, що виникає з взаємного фінансування між страховою компанією чи компанією, що здійснює перестрахування та:

- пов'язаною особою,
- особою, що приймає участь,
- іншою пов'язаною особою будь-якої особи, що приймає участь.

Більш того, не береться до уваги жоден елемент, що стосується маржі платоспроможності пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, для якої розраховується скоригована платоспроможність, коли відповідний елемент виникає із взаємного фінансування з будь-якою іншою пов'язаною компанією страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування.

Зокрема, взаємне фінансування існує, коли страхова компанія чи компанія, що здійснює перестрахування або будь-яка з її пов'язаних осіб, володіють акціями чи надають позики іншій особі, яка, прямо чи опосередковано, володіє елементом, що стосується маржі платоспроможності першої компанії.

E. Компетентні органи забезпечують, що скоригована платоспроможність розраховується з такою частотою, як встановлено Директивами 73/239/ЄС, 91/674/ЄС, 2002/83/ЄС і 2005/68/ЄС для розрахунку маржі платоспроможності страхових компаній або компаній, що здійснюють перестрахування. Вартість активів і пасивів оцінюється згідно із відповідними положеннями Директив 73/239/ЄС, 91/674/ЄС, 2002/83/ЄС та 2005/68/ЄС.

2. ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ОЦІНЮВАННЯ

2.1 Пов'язані страхові компанії та компанії, що здійснюють перестраховування

Обчислення скоригованої платоспроможності здійснюється у відповідності з загальними принципами і методами, встановленими в цьому Додатку.

У випадку всіх методів, де страхова компанія чи компанія, що здійснює перестраховування має більше однієї пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестраховування, обчислення скоригованої платоспроможності здійснюється у поєднанні з кожною із цих пов'язаних страхових компаній чи пов'язаних компаній, що здійснюють перестраховування.

У випадку послідовної участі (наприклад, у випадках, коли страхова компанія або компанія, що здійснює перестраховування, приймає участь у іншій страховій компанії або компанії, що здійснює перестраховування, яка також приймає участь у страховій компанії або компанії, що здійснює перестраховування), обчислення скоригованої платоспроможності здійснюється на рівні кожної страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, що приймає участь, яка має хоча б одну пов'язану страхову компанію чи одну пов'язану компанію, що здійснює перестраховування.

Держави-члени можуть відмовитися від обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування:

- якщо страхова компанія або компанія, що здійснює перестраховування є пов'язаною компанією іншої страхової компанії або компанії, що здійснює перестраховування, яка отримала ліцензію у тій самій державі-члені, і ця пов'язана компанія враховується при розрахунку скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, що приймає участь, або

- якщо страхова компанія або компанія, що здійснює перестраховування є пов'язаною компанією страхової холдингової компанії, головний офіс якої знаходиться на території тієї держави-члена, де також знаходиться головний офіс страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, - холдингова страхова компанія та пов'язана страхова компанія чи пов'язана компанія, що здійснює перестраховування враховуються при здійсненні розрахунку.

Держави-члени також можуть відмовитися від обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, якщо вона є пов'язаною страховою компанією чи пов'язаною компанією, що здійснює перестраховування, іншої страхової компанії, компанії що здійснює перестраховування, чи страхової холдингової компанії, головний офіс якої знаходиться на території іншої держави-члена, і якщо компетентні органи відповідних держав-членів погодилися на покладення здійснення додаткового нагляду на компетентні органи останньої держави-члена.

В кожному випадку, право відмови може бути надано лише якщо компетентні органи задоволені тим, що елементи, що стосуються маржі платоспроможності страхових компаній і компаній, що здійснюють перестраховування і включені в розрахунок, рівно розподілені між даними компаніями.

Держави-члени можуть передбачити, що у випадках, коли головний офіс пов'язаної страхової компанії чи пов'язаної компанії, що здійснює перестраховування, знаходиться на території держави-члена, іншої, ніж головний офіс страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, для якої здійснюється обчислення маржі платоспроможності, обчислення враховує стан платоспроможності щодо пов'язаної компанії, визначений компетентними органами держави-члена.

2.2 Проміжні страхові холдингові компанії

При обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, яка має участь у пов'язаній страховій компанії, пов'язаній компанії, що здійснює перестраховування, або страховій компанії держави, що не є членом, або компанії, що здійснює перестраховування, що не є членом, через страхову холдингову компанію, враховується стан проміжної страхової холдингової компанії. Виключно для мети обчислення, що здійснюється у відповідності з загальними принципами і методами, що описані у даному Додатку, ця страхова холдингова компанія вважається такою, якби вона була страховою компанією чи компанією, що здійснює перестраховування, що є об'єктом вимоги щодо нульової платоспроможності і підлягає тим самим умовам, що встановлені в статті 16(1) Директиви 73/239/ЄЕС, статті 27 Директиви 2002/83/ЄС або статті 36 Директиви 2005/68/ЄС стосовно елементів, що стосуються маржі платоспроможності.

2.3 Пов'язані страхові компанії чи пов'язані компанії, що здійснюють перестраховування держав, що не є членами

При обчисленні скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, яка має участь у страховій компанії чи компанії, що здійснює перестраховування держав, що не є членами, остання розглядається виключно для цілей обчислювання, за аналогією із пов'язаною страховою компанією чи пов'язаною компанією, що здійснює перестраховування, застосовуючи загальні принципи і методи, описані в цьому Додатку.

Проте у випадках, коли держава, що не є членом, у якій знаходиться головний офіс такої компанії, підпорядковує його вимозі про отримання ліцензії та накладає на нього вимогу щодо платоспроможності прийнятні співвідносні з встановленими Директивами 73/239/ЄЕС, 2002/83/ЄС чи 2005/68/ЄС, враховуючи елементи покриття такої вимоги, держави-члени можуть передбачити, що обчислення враховує, стосовно такої компанії, вимоги до платоспроможності і елементи, що стосуються задоволення такої вимоги, як встановлено державною, яка не є членом.

2.4 Пов'язані кредитні установи, інвестиційні фірми чи фінансові установи

При обчисленні скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестраховування, яка має участь у пов'язаній кредитній установі, інвестиційній фірмі чи фінансовій установі, згідно правил статті 16 Директиви 73/239/ЄЕС, статті 27 Директиви 2002/83/ЄС та статті 36 Директиви 2005/68/ЄС, на підрахунок таких частей мають накладатися *mutatis mutandis*, також, як і положення на

можливість державами-членами під особливими умовами дозволити альтернативні методи та дозволити не відраховувати такі часті.

2.5 Недоступність необхідної інформації

У випадках, коли інформація, необхідна для обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, стосовно пов'язаної компанії, головний офіс якої знаходиться на території держави-члена чи держави, що не є членом, недоступна для компетентних органів, з будь-якої причини, балансова вартість цієї компанії у страховій компанії, що приймає участь, чи компанії перестрахування, що приймає участь, віднімається від елементів, що стосуються скоригованої маржі платоспроможності. У цьому випадку, нереалізовані прибутки, пов'язані з такою участю, не допускаються як елемент, що стосується скоригованої маржі платоспроможності.

3. МЕТОДИ ОБЧИСЛЕННЯ

Метод 1: Метод віднімання та накопичення

Стан скоригованої платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь є різницею між:

(i) сумою:

(a) елементів, що стосуються маржі платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, і

(b) пропорційної частки страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь в елементах, що стосуються маржі платоспроможності пов'язаної страхової компанії, чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування, і

(ii) сумою:

(a) балансової вартості пов'язаної страхової компанії, чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування, у страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, і

(b) вимоги щодо платоспроможності у страховій компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, і

(c) пропорційної частки вимоги щодо платоспроможності пов'язаної страхової компанії, чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування.

Де доля участі у пов'язаній страховій компанії чи пов'язаній компанії, що здійснює перестрахування складається, цілком чи частково, з опосередкованої власності, тоді пункт (ii)(a) включає вартість такої опосередкованої вартості, беручи до уваги відповідні послідовні інтереси; і пункти (i)(b) та (ii)(c) включають відповідні пропорційні частки елементів, що стосуються вимог щодо платоспроможності у пов'язаній страховій компанії чи пов'язаній компанії, що здійснює перестрахування.

Метод 2: Метод віднімання вимоги

Стан скоригованої платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь є різницею між:

(i) суми елементів, що стосуються маржі платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь,

(ii) сумою:

(a) вимог щодо платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, і

(b) пропорційної частки вимоги щодо платоспроможності пов'язаної страхової компанії, чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування.

При оцінці вартості елементів, придатних для маржі платоспроможності долі участі у значенні цієї Директиви оцінюється за методом справедливості, у відповідності до альтернативи, що встановлена в статті 59(2)(b) Директиви 78/660/ЄЕС.

Метод 3: Метод, на основі консолідованої звітності

Обчислення скоригованої платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, здійснюється на основі консолідованих звітів. Скоригована платоспроможність страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь є різницею між елементами, що стосуються маржі платоспроможності, що обчислюється на основі консолідованих даних, і:

(a) суми вимог до платоспроможності страхової компанії, що приймає участь чи компанії, що здійснює перестрахування, що приймає участь, і пропорційних часток вимог щодо платоспроможності пов'язаної страхової компанії, чи пов'язаної компанії, що здійснює перестрахування, що ґрунтуються на процентних відношеннях, що використовуються для здійснення консолідованих звітів,

(b) чи вимоги щодо платоспроможності, обчисленої на основі консолідованих даних.

Положення Директив 73/239/ЄС, 91/674/ЄС, 2002/83/ЄС та 2005/68/ЄС застосовуються до обчислення елементів, що стосуються маржі платоспроможності та вимоги щодо платоспроможності на основі консолідованих даних.

ДОДАТОК II

ДОДАТКОВИЙ НАГЛЯД ЗА СТРАХОВИМИ КОМПАНІЯМИ ТА КОМПАНІЯМИ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ ПЕРЕСТРАХУВАННЯ, ЩО Є ДОЧІРНІМИ КОМПАНІЯМИ СТРАХОВОЇ ХОЛДИНГОВОЇ КОМПАНІЇ, КОМПАНІЇ, ЩО ЗДІЙСНЮЄ ПЕРЕСТРАХУВАННЯ, ЧИ СТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ ДЕРЖАВИ, ЩО НЕ Є ЧЛЕНОМ

1. У випадку, якщо дві чи більше страхових компаній чи компаній, що здійснюють перестрахування, про які йдеться в статті 2(2), є дочірніми компаніями страхової холдингової компанії, компанії, що здійснюють перестрахування, чи страхової компанії держави, що не є членом, і здійснюють підприємницьку діяльність на територіях різних держав-членів, компетентні органи забезпечують, що метод, описаний у цьому Додатку, застосовується послідовно.

Компетентні органи здійснюють додатковий нагляд з такою частотою, як встановлено Директивами 73/239/ЄЕС, 91/674/ЄЕС і 2005/68/ЄС щодо обчислення маржі платоспроможності страхових компаній та компаній, що здійснюють перестрахування.

2. Держави-члени можуть відмовитися від обчислення, передбаченого цим Додатком, стосовно страхової компанії та компанії, що здійснює перестрахування:

- якщо ця страхова компанія чи компанія, що здійснює перестрахування, є пов'язаною компанією іншої страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, і якщо вона враховується при обчисленні, передбаченому цим Додатком, що здійснюється для такої іншої компанії;

- якщо ця страхова компанія чи компанія, що здійснює перестрахування і одна чи більше інших страхових компаній чи компаній, що здійснюють перестрахування, що отримали ліцензію на території однієї держави-члена, мають за материнську компанію одну й ту ж страхову холдингову компанію, компанію, що здійснює перестрахування, чи страхову компанію держави, що не є членом, і страхова компанія чи компанія, що здійснює перестрахування, враховується при обчисленні, передбаченому у цьому Додатку, що здійснюється для однієї із таких інших компаній;

- якщо ця страхова компанія чи компанія, що здійснює перестрахування і одна чи більше інших страхових компаній чи компаній, що здійснюють перестрахування, що отримали ліцензію на території іншої держави-члена, мають за материнську компанію одну й ту ж страхову холдингову компанію, компанію, що здійснює перестрахування, чи страхову компанію держави, що не є членом, і договір, що надає право на здійснення додаткового нагляду, що охоплюється цим Додатком, наглядовим органам іншої держави-члена, який було укладено у відповідності до статті 4(2).

У випадку послідовної участі (наприклад: страхова холдингова компанія або компанія, що здійснює перестрахування чи страхова компанія держави, що не є членом, належить іншій страховій холдинговій компанії, компанії, що здійснює перестрахування, чи страховій компанії держави, що не є членом), держави-члени можуть застосовувати розрахунки, передбачені в цьому Додатку лише на рівні остаточної материнської компанії страхової компанії чи компанії, що здійснює перестрахування, що є страховою холдинговою компанією, компанією, що здійснює перестрахування, чи страховою компанією держави, що не є членом.

3. Компетентні органи забезпечують, щоб розрахунки, аналогічні тим, що описані у Додатку I, здійснювалися на рівні страхової холдингової компанії, компанії, що здійснює перестрахування, чи страхової компанії держави, що не є членом.

4. Аналогія полягає у застосуванні загальних принципів і методів, що описані у Додатку I на рівні страхової холдингової компанії, компанії, що здійснює перестрахування, чи страхової компанії держави, що не є членом. Виключно для мети цього розрахунку, материнська компанія вважається такою, якби вона була страховою компанією чи компанією, що здійснює перестрахування, що підпорядковується:

- вимозі щодо нульової платоспроможності у випадку, коли вона є страховою холдинговою компанією;

- умовній вимозі щодо платоспроможності, як передбачено у розділі 2.3 Додатку I, у випадках, коли вона є страховою компанією чи компанією, що здійснює перестрахування держави, що не є членом, і підлягає таким самим умовам, як встановлено в статті 16 Директиви 73/239/ЄЕС, в статті 27 Директиви 2002/83/ЄС та в статті 36 Директиви 2005/68/ЄС стосовно елементів, що стосуються маржі платоспроможності.

4. Недоступність необхідної інформації

У випадках, коли інформація, необхідна для обчислення, що передбачено в цьому Додатку, що стосується пов'язаної компанії, головний офіс якої знаходиться на території держави-члена чи держави, що не є членом, є недоступною компетентним органам з будь-якої причини, балансова вартість такої компанії у компанії, що приймає участь віднімається від елементів, що стосуються розрахунку, передбаченого в цьому Додатку. У цьому випадку нереалізовані прибутки, що пов'язані з такою участю, не допускаються як елементи, що стосуються розрахунку.